VICTOR BERCESCU

BOMBARDAMENT CU ASTEROIZI

Editura Ion Creangă, Bucureşti
1986

Coperta : NAGY LAJOS

CAPITOLUL I

Mineralierul românesc **Drobeta** naviga liniștit pe apele Oceanului Indian de Sud, purtîndu-și silueta-i voinică.

Pe valurile molcome, care veneau să se strivească de prora vasului, pluteau ierburi, dovedind că undeva, pe o insulă, fusese o furtună care răvășise vegetația.

Ierburile acestea banale dădeau un dublu sentiment de calm celor care le priveau, ele însemnînd, totodată, că tulburarea capricioasă a naturii se potolise și că nu prea departe se afla o oază de pămînt.

Itinerariul nu prevedea prea curînd vreo oprire, dar prezența pămîntului pe aproape era totuși embrionul unei garanții în acest sens.

În fapt, eventualitatea unei furtuni nu constituia pentru echipaj un motiv de îngrijorare. Vasul era nou, solid, construit după ultimele tehnologii corespunzătoare unor asemenea împrejurări și trecuse cu bine toate probele, în încercări destul de grele.

Echipajul, ca la toate navele de acest fel, fusese selecționat din marinari încercați, începînd cu comandantul a cărui experiență de navigator de cursă lungă de peste treizeci de ani era o garanție care dădea deplină încredere celor de pe bord.

Pe puntea superioară, doi membri ai echipajului continuau o discuție începută încă de la popotă. Pe chipurile lor se putea citi ușor calmul pe care ți-l dă satisfacția unei misiuni îndeplinite.

Plecaseră din țară de mai multe săptămîni și se gîndeau că nu va trece mult și vor reveni acasă... pentru ca, după nu prea multă vreme, să plece din nou. Pentru un marinar, întoarcerea la portul de atașe înseamnă o scurtă perioadă de repaus alternată cu acțiuni de pregătire în vederea unei noi plecări. Pe alte mări, în alte porturi, cu alți oameni, cu alte chipuri și alte obiceiuri.

Trecuseră de mult Tropicul de Sud și pluteau acum pe paralela 40, spre portul de destinație.

Nici unul dintre cei doi, privind spre largul oceanului, nu spera să vadă, deocamdată, altceva decît frămîntarea nesfîrșită a apelor verzui.

Erau în emisfera australă unde marea se întinde de nouă ori mai mult decît în cea boreală, în care se află majoritatea continentelor. Știau bine că mai au de mers încă o jumătate de zi pînă să ajungă în apropierea vreunui țărm.

Medicul Adrian Georgescu și inginerul radiofonist Florian Pintilie erau vechi prieteni și întîmplarea îi adusese pe același vas. Copilăriseră împreună în satul lor natal, Bîra, din sudul orașului Roman. Soarta îi despărțise la două licee din localități diferite, iar, după bacalaureat, se pierduseră în două centre universitare, fără să mai știe unul de altul.

Medicul Georgescu era orfan. Mai avea o mătușă, pe care o vizitase o singură dată, în anii studenției. Primirea ce i-o făcuse fusese destul de rece așa că renunțase să o mai vadă.

Tatăl inginerului Pintilie se recăsătorise și plecase la familia noii soții, undeva, pe Valea Jiului, unde intrase ca muncitor într-o mină. Schimbau scrisori stinghere cînd și cînd, pînă într-o zi în care între ei se așternuse o tăcere lungă, voită de ambele părți.

Trecuseră douăzeci de ani de la plecarea lor din sat și nu mai aveau acum comun decît această navă pe care îl uneau aceleași idealuri.

Frumoasele livezi de pe dealurile satului Bîra și chipurile liniștite ale celor din sat fuseseră estompate de stranii țărmuri cu plantații de palmieri și faune ciudate și de oamenii — stranii, la început — care se agitau în furnicarele porturilor în care ancorau.

Acum, pierduseră acea inerentă curiozitate față de un nou care se repeta la infinit. Aveau amîndoi psihologia țăranilor români.

Fără îndoială, își continuă gîndul doctorul, căutînd parcă să pătrundă cu privirile spre adîncuri, că multă vreme oamenii n-au bănuit cum arată fundul oceanelor.

Da, știu, replică inginerul, și în lipsă de date științifice, ca să mă exprim așa, le-au povestit semenilor că fundul oceanelor este împărăția lui Neptun, zeul mărilor, cum îl numeau romanii... bărbos și răzbunător ca și omologul său Poseidon din mitologia vechilor greci...

Trebuia să se dea vina pe cineva cînd se producea vreo catastrofă navală și erau destule, adăugă doctorul.

Numai că aș vrea să-ți precizez că Neptun a fost pentru latini, la început, o zeitate cumsecade, atunci cînd aceștia nu cutreerau mările ca grecii. Neptun era o zeitate a Umidității, invocată de agricultori în zilele toride de iulie. Se organizau serbări cîmpenești numite Neptunalii solicitîndu-i-se ploaie... Era un fel de Caloian de-al nostru.

Inginerule, bagatelizezi. E adevărat că Neptun a fost cum spui tu, la început, un fel de Caloian, dar Poseidon, care l-a precedat pe tronul din străfunduri, era cineva...

— Știu, fiul lui Cronos și al Reei, un tip neserios și un bărbat nestatornic ca toți zeii, căruia i-au plăcut și muritoare de-ale noastre, precum Demeter și Amfitrita, ba chiar unele pocite ca Meduza. Mersi de așa personalitate !

— Bagatelizezi și minimalizezi, măi Florian ! Poseidon ăsta, pe lîngă viața sa familială care a lăsat de dorit, răspundea de cutremure și de furtuni, avea un car cu cai frumoși de culoarea algelor și a spumei și un trident de toată frumusețea. Cam așa pretinde mitologia...

— Povești ! Cel puțin după folclorul nostru, în adîncul mărilor locuiau împărați cumsecade, care aveau castele de cristal și cîte trei fete frumoase, cu care se însurau voinici tot atît de frumoși și care nu se uitau la Meduze. Dar... dar... doctore, ce te-o fi găsit să-mi vorbești de adîncuri tocmai acum cînd oceanul este liniștit și stăm atît de bine la suprafață ? Hai să vorbim despre altceva...

— Mă gîndeam așa, spuse ca pentru sine doctorul, mă gîndeam că nu sînt nici două secole de cînd oamenii de știință au început să descifreze tainele acestor adîncuri. Oceanele continuă să-și mai apere secretele.

— Mările au fost iubite sau urîte de oameni în măsura în care ele s-au purtat frumos sau urît cu semenii noștri. Și, ca să fiu în notă cu tine, cred că marea se mai răzbună din cînd în cînd pe oameni, pentru că nu uită, și nu va uita niciodată că a fost bătută cu bicele de un rege persan din antichitate fiindcă i-a distrus corăbiile.

— Ca glumă e bună. Vezi însă că marea, luată cu binișorul, ar putea da fiecărui om atîta aur încît n-ar avea ce să facă cu el. Nu mai vorbesc de alte bogății ale ei, ca de exemplu petrolul.

— Da. Apropo de aur, știu că te referi la calculul după care fiecare tonă de apă de mare conține 50 mili-

grame de aur, astfel că ne-ar reveni de căciulă între 20—30.000 kilograme de aur. Eu mă cam lipsesc, mai ales că la ora la care s-a făcut calculul populația Pămîntului avea cîteva sute de milioane de locuitori mai puțin. În prezent, populația crește cu peste șaptezeci de milioane pe an. S-a estimat că în 130 de ani populația va trece de 10 miliarde.

— Și de ce nu? Dar, hai să lăsăm glumele. Am văzut în cabina noastră o carte de călătorii scrisă în mileniul trecut. E interesantă? Ce-ți mai poate spune după atîta timp?

— Uite că poate. Ai să te miri, dar este cu adevărat interesantă, deși nu-i decît opera unui negustor arab pe numele său Sulayman. A călătorit prin India și China în prima jumătate a secolului al IX-lea și vorbește despre niște lucruri foarte ciudate în legătură cu acest ocean.

— Povești, doctore, sau mai precis fapte care au dispărut odată cu legendele. Așa, cam de genul peștelui lung de douăzeci de coți care, tăiat, are în pîntec alt pește mai mic și acesta, la rîndul lui, un altul sau alții, toți vii și foarte veseli...

— Exact, de unde știi?

— ...Sau despre peștii mayi sau mij, tot din nordul Oceanului Indian, care au chip de om și zboară deasupra apei iar cînd amerizează sînt înghițiți de un coleg de-al lor pe nume ankarus.

— ...ankatus, vrei să spui...

— Și am mai auzit cîte ceva despre peștii awal, al căror deliciu gastronomic îl constituie chihlimbarul cenușiu. Oamenii îi prind, îi spintecă și le răpesc „prada".

— Am impresia că ai citit cartea.

— Și eu am aceeași impresie. Recunosc că am făcut-o în orele mele libere. Este într-adevăr interesantă, nu prin aceste „de toate pentru toți" ci printr-o anu-

mită precizie — verificată astăzi — cu care dă multe detalii geografice.

— Are însă și cîteva povești care ar fi putut lipsi...

— Ca de exemplu cea cu obiceiurile din insula Nias.

— Nu mi-o amintesc...

— Mă mir, pentru că ești neînsurat.

— Și ce legătură are povestea asta cu faptul că n-a vrut să mă ia nici o fată ?

— Are... că în insula respectivă, cînd un tînăr voia să se însoare cu o tînără, trebuia să-i ofere ca dar de nuntă un cap de dușman. Poligamia fiind permisă, cel care aducea două, sau mai multe capete, putea lua tot atîtea neveste, cam pînă la cincizeci, spune autorul cărții.

— E bine că fetele noastre nu au asemenea pretenții. Dar stai... după cîte știu tu ai fost însurat. Așa-i ?

— Da, pentru că îmi pierdusem capul...

— Să lăsăm prostiile, și la urma urmelor este vorba doar despre niște povestiri de călătorie. Dacă-ți amintești, Sulayman vorbește tot cu această ocazie și de vestiții scufundători culegători de perle, înaintașii scafandrilor de azi, ai „oamenilor broască". Numai că ei nu aveau echipament modern.

— Era și greu, acum o mie și ceva de ani. Dar despre scufundători există o poveste ceva mai veche, cam de prin 414 înainte de era noastră, cînd la atacul cetății Siracuza, atenienii nu puteau intra în port din cauza unor stîlpi groși de lemn, bătuți de apărătorii cetății, sub nivelul apei.

— Îmi amintesc, e un „reportaj de război" al istoricului atenian Tucidide din **Istoria războiului peloponesiac.** Atenienii au folosit scufundători care au tăiat stîlpii și astfel corăbiile au putut ajunge în port.

— Îți acord douăzeci de puncte dar, hai în cabină, și să revenim la zilele noastre. Soarele ăsta a început să mă cam deranjeze.

* * *

Paralela 40 de-a lungul căreia se deplasa minerala-lierul **Drobeta** întîlnește înspre apus sudul Argentinei, apoi străbate, fără istorie, sudul oceanului Atlantic, trece cam la cinci sute de kilometri de sudul Africii, mărginește Oceanul Indian de Sud, și își continuă drumul în jurul planetei, nemaiîntîlnind puncte geografice mai importante pînă la strîmtoarea Bass, care desparte Australia de insula Tasmania, și își încheie călătoria prin nordul Noii Zeelande.

Continentul australian a avut, ca de altfel toate continentele, o istorie destul de frămîntată.

Primii europeni cunoscuți care au atins uriașa insulă au fost portughezii, în secolul al XVI-lea ; mai apoi a fost explorată de olandezi, de unde și vechiul său nume de Noua Olandă. În 1770, englezii ocupă insula și instalează în 1788, în Noua Galie de Sud, o colonie penitenciară. La o suprafață de 7.700.000 kilometri pătrați, continentul Australia avea, după ultimul recensămînt, peste treisprezece milioane de locuitori. În a doua jumătate a secolului trecut continentul cunoaște o rapidă dezvoltare datorită bogatelor sale mine, în special a celor de aur.

Marele oraș Melbourne, așezat pe malul nordic al strîmtorii Bass, a fost întemeiat în 1835.

* * *

În cabina de comandă de pe puntea superioară a vasului, comandantul își consultă ceasul și apoi privi liniștit pe harta desfășurată în fața sa.

Aprecie că totul este în ordine. Se încadra în orarul itinerariului, deci trebuia să lase lucrurile să se desfășoare normal.

Comandantul avea peste cincizeci de ani. Privirea îi era blîndă dar pătrunzătoare și, cînd era obosit, clipea din ochii săi căprui mai mult decît ar fi trebuit.

Mai clipea des și atunci cînd ceva nu mergea bine, adică „un ceva" care îi prevestea că ieșea din socotelile sale. Ca acum, de exemplu. Experiența lui de marinar încercat în curse lungi, în cei peste treizeci de ani de meserie, îl ajuta să prevadă și unele lucruri care nu rezultau din date și calcule.

Nu era un pesimist ; din contră, dar știa că pe mare se poate întîmpla orice.

Oceanul Indian, cu cei 75.000.000 kilometri pătrați ai săi, nu era o apă prea comodă. Îl mai străbătuse de cîteva ori. În nord avea curenți marini determinați de musoni, iar în sud, un curent alizeic, cu două ramuri. Una spre Mozambic și alta spre Madagascar.

Nu avea erupții vulcanice, dar astfel de accidente nu erau excluse nici măcar pe itinerariul pe care se deplasa „Drobeta", itinerar cercetat și îndeobște cunoscut.

Comandantul Ștefan Popescu mai privi o dată ceasul, apoi harta. Se ridică de pe scaun, ieși din cabină, privi marea clipind întrebător, se uită la cer și apoi iar la mare.

Era un bărbat înalt, frumos la chip. Se dorise marinar încă de mic copil. Tînjea pe cheiurile Constanței, unde se născuse, urmărea cu gîndul vapoarele care plecau și se bucura de fiecare navă care ancora cu bine în port.

Cînd ajunse adolescent, tatăl său, un docher sărac, îl luă să dea ajutor la descărcarea mărfurilor. Băiatul privea nostalgic ofițerii galonați care treceau pe lîngă el. Ce va ajunge ? Un docher sărman ca și tatăl său, legat de malul mării care nu-i promitea nici un alt viitor.

Se înscrise la un liceu seral pe care îl urmă regulat, deși oboseala zilei îl îndemna deseori să renunțe. Dorința de a ajunge ofițer de marină a fost însă mai tare. La douăzeci și doi de ani își văzu visul împlinit.

Se însură la treizeci și cinci de ani, după moartea părinților, și deveni tatăl unei fetițe căreia îi dădu numele de Marina. Alegerea numelui fu stabilită după multe discuții cu familia soției, care opta pentru tot felul de nume care mai de care mai fistichii. Spunea, în special o vară, că Marina este un nume prea simplu și fără haz : „Auzi, Marina Popescu !“.

Tînărul tată își impuse însă punctul de vedere mergînd pe o logică simplă : „Eu sînt marinar ; deci, fata mea este cazul să se numească Marina“. Și a doua zi plecă din țară pentru cîteva luni.

Soția sa îi respectase voința. Acum Marina era la facultate și numele i se potrivea de minune. Avea ochii de un albastru senin ca marea și cerul sub care tatăl său plutea pe întinsele ape ale Oceanului Indian de Sud.

Ba chiar i se părea comandantului Ștefan Popescu că ochii fiicei sale sînt mai frumoși și mai albaștri decît cerul și apa care-l înconjurau.

Privi din nou ceasul, apoi i se adresă secundului Tomescu, prezent în cabină :

— Mai avem încă douăsprezece ore pînă la sosire. Vorbește cu operatorul radio să transmită portului de destinație că ne apropiem și să ia măsurile necesare.

Tînărul secund era la prima sa călătorie mai lungă.

De cînd porniseră, se odihnea foarte puțin, în timpul liber căutînd să afle și să învețe cît mai mult. I se părea că știe prea puțin, deși fusese șeful promoției sale. Nu ieșise din Marea Neagră decît pentru o cursă scurtă în Mediterana.

Era, ca și comandantul, tot din Constanța, nepot al unui docher care îl crescuse și-l dăduse la școală.

Comandantul îl propusese pentru această călătorie și căuta să-l țină cît mai mult pe lîngă el.

Secundul Radu Tomescu se însurase cu o lună înainte de plecare. Nu putea spune că reflectase prea mult înainte de a face acest pas. Îl făcuse mai mult pentru că era prea singur, fără familie, și dorise să existe cineva anume, acolo în țară, căruia să-i scrie. Să-și ia la revedere cînd pleacă, să-l aștepte cineva la întoarcere și să se gîndească la el cît lipsește. Tînăra soție era centralistă la un șantier din oraș.

— Am înțeles ! spuse prompt secundul Tomescu și ridică receptorul.

— Stai o clipă ! îl întrerupse comandantul, adăugînd, ca pentru sine, „Marea și cerul sînt ciudat de calme", apoi continuă : Să transmită sosirea noastră și să comunice poziția exactă a vasului. Apoi să ia legătura cu portul de atașe, pentru noi instrucțiuni.

Prin fereastra deschisă a cabinei pătrundea aer fierbinte din afară. Comandantul închise fereastra, pentru ca instalația de aer condiționat să răcorească atmosfera din cabină.

Ceva de care nu-și dădea seama, ceva care nu era numai atmosfera apăsătoare din aceste locuri, făcea să crească tensiunea.

Privi indecis spre secundul Tomescu care forma numărul stației radio așteptînd să se răspundă. Tînărul secund smulse receptorul de la ureche și privi consternat spre șeful său.

În acea clipă, în loc de răspuns, în receptor se auziră șuierături ciudate ca și cum centrala ar fi fost branșată la un post de radio care-și începea emisiunea.

Intensitatea șuierăturilor depășea cu mult pe aceea a sunetului care se aude de obicei în receptor.

Aceleași sunete păreau că vin și din toate megafoanele din cabină.

Acul busolei de bord începu să se agite zănatec, în toate părțile, de parcă polii pămîntului își schimbau locul după bunul lor plac.

Comandantul privi puțin iritat indisciplinata mișcare a busolei și o acoperi cu palma, ca și cum prin acest gest ar fi putut remedia insolita agitație a acului. Ecranul verzui al radarului devenise de un cenușiu confuz, alternînd cu nuanțe de un mov tulbure.

Își stăpîni neliniștea și se uită la secund care pusese receptorul în furcă și aștepta îngrijorat.

— Tovarășe comandant, legătura telefonică este defectă, reuși să-și învingă emoția tînărul secund. Mă duc personal... sau cum ordonați... Ce să fac ?

Comandantul ezită o clipă. Era greu să ia o hotărîre atunci cînd situația, prin noutatea ei, depășea orice împrejurare dificilă cu care avusese de-a face în cursul vieții sale de marinar.

Avea cunoștințe foarte bune de electronică, urmase în timpul școlii și un curs de transmisiuni. Ba chiar în cîteva ocazii, pe mare, înlocuise operatorii radio care deveniseră indisponibili din diferite motive.

Deci, își dădea seama că nu poate fi vorba de o defecțiune internă. Știa că în vara acelui an exploziile solare aveau să tulbure emisiunile radiofonice. Dar acum nu se întîmplase așa ceva. Stația de amplificare a vasului nu funcționa decît la ordinele sale. Ce hotărîre să ia ? Prin megafoanele cabinei, zgomotele nefirești continuau încă. Deodată încetară, pentru a lăsa să se audă o voce omenească aspră și hotărîtă care venea, parcă, de pretutindeni :

„Atențiune ! Atențiune ! Ascultați glasul gîndului atomic.

Vorbim simultan pe toate lungimile de undă !

Prin toate difuzoarele, prin toate căștile și microreceptoarele.

Ne emit toate antenele și ne poartă cablurile.

Și lumina se transformă în sunet; și în sunet se transformă orice vibrație, dînd viață glasului nostru.

Oriunde există materie pătrunde glasul nostru și o preface în sunet!"

Se auzi un declic scurt și urmă o tăcere apăsătoare.

Comandantul și secundul se priviră fără să-și spună nici un cuvînt și apoi, ca la un singur ordin, se uitară afară, spre ocean, căutînd parcă de la el un răspuns.

Apa nu mai era liniștită, crescuseră valuri mijlocii iar cerul se acoperise de nori roșietici, asemănători celor de la apusul soarelui.

Termometrul din cabină arăta peste 40° Celsius, ceea ce însemna că instalația de aer condiționat nu mai reușea să mențină echilibrul unei temperaturi suportabile.

Vasul prinsese un ușor tangaj ca urmare a creșterii valurilor.

Se auzi un nou declic și vocea continuă:

„Gîndul atomic este astăzi stăpînul lumii și vom distruge din ea ceea ce socotim că nu ne mai trebuie.

În curînd vom da prima lecție celor care se mai îndoiesc de puterea noastră. Șase capitale de pe glob vor dispărea la scurt timp una după alta, sub tirul nostru nimicitor.

La orele 14 GMT, veți avea o dovadă că nu glumim. Mica insulă vulcanică din Oceanul Indian de Sud, situată la 40 grade latitudine sudică și 100 grade longitudine vestică, va fi scufundată în mare de un corp ceresc smuls de pe orbita lui de voința noastră".

Glasul tăcu.

Sună telefonul. Secundul Tomescu își reveni brusc la auzul soneriei care îi era atît de familiară. Ridică receptorul și, după ce ascultă cîteva secunde, îl dădu comandantului.

Comandantul îl duse la ureche și clipi scurt. Redevenise stăpîn pe sine. Nu numai pentru că avea nervii

tari, dar știa că funcția care i se încredințase îl obligă să-și ia toată răspunderea. Și mai știa că echipajul așteaptă hotărîrile sale. Deci spuse calm și cu deplină siguranță :

— Toată lumea la posturi ! Așteptați ordinele !

Și imediat îi ceru secundului poziția exactă a navei.

Secundul Tomescu consultă sistemul de navigație computerizat și spuse cu răsuflarea tăiată :

— 99 de grade și 49 de minute longitudine vestică, 40 de grade, un minut și șase secunde latitudine sudică.

Comandantul vasului își dădu într-o secundă seama de gravitatea momentului. Ordonă :

— Să se oprească motoarele !

Tomescu transmise prin telefon.

Comandantul calculase pe loc distanța care-i mai despărțea de punctul misterios.

Glumă, farsă, orice ar fi fost, pînă una alta nu mai trebuiau să înainteze. Pentru că nu obișnuia să lase lucrurile la întîmplare.

Își dădea seama că glasul blestemat provenea dintr-un mediu de specialiști iar modul în care se făcuse auzit nu fusese unul dintre cele obișnuite.

Prea mult timp nu mai avea la dispoziție. Spuse cu calmul unui profesor de navigație care preda această artă unor tineri elevi într-o sală de curs :

— Deci, ne găsim la numai 9 mile de punctul indicat — și privi cu binoclul în direcția respectivă.

Motoarele se opriseră și intrase în funcție sistemul de frînare care făcu ca vasul să se zguduie ușor.

În direcția în care privea comandantul nu se vedea nimic. Insula menită distrugerii nu se ridica probabil prea mult de la nivelul mării și nu se zărea, cu atît mai mult cu cît atmosfera se tulburase.

Comandantul se întrebă în sinea sa, oarecum amuzat, dacă nu cumva era vorba totuși doar de o simplă glumă de prost gust. Sau de o escrocherie. Adică dacă

nu cumva indivizii care anunțaseră că e vorba de un bombardament cosmic, minaseră insula vulcanică pentru a o arunca în aer prin telecomandă ca să creeze panică.

Oricum, era vorba de o ciudată coincidență. Nu-și putea imagina că indivizii i-au așteptat tocmai pe ei pentru a-și demonstra forța și toate posibilitățile de distrugere pe care le au. Se vorbise de pieirea a șase capitale și de alte bazaconii.

Telefonul sună parcă mai tare ca de obicei. Era firesc să i se pară așa secundului Tomescu dată fiind starea de încordare prin care trecuse.

Ridică receptorul și ascultă cîteva clipe, apoi spuse scurt :

— Da, voi raporta, am înțeles. Apoi puse receptorul în furcă și se întoarse cu chipul luminat spre comandant. Îmi permiteți să raportez : șeful echipajului propune să schimbăm direcția navei...

— Cred că este prea tîrziu, aprecie comandantul... Mai sînt doar 62 de secunde pînă la orele 14, rosti el oarecum descumpănit. Apoi reluă cu un ton ferm : Ordonă alarma. Toată lumea pe punte cu echipamentul de salvare. Orice s-ar întîmpla, la nouă mile nu văd că am putea avea necazuri...

Secundul Tomescu nu așteptă sfîrșitul frazei și deschise microfonul branșat cu stația de amplificare a navei.

— Atențiune, alarmă ! Tot echipajul pe punte cu centurile ! Pregătiți bărcile de salvare !

Simți în acea clipă pe umeri o centură pe care comandantul i-o pusese în timp ce vorbea. Se ridică, și-o prinse și, privind spre ocean, spuse :

— Priviți, tovarășe comandant. Direcția nord-nord-est, s-a ridicat o trombă uriașă de apă.

Într-adevăr, pe direcția indicată se putea vedea o coloană stranie de apă asemănătoare centrului unui vîrtej.

Între cer și pămînt apăruse un munte de apă, de nuanțe roșii-cenușii împiedicînd vederea.

Comandantul pricepu într-o clipă că fenomenul nu putea fi altceva decît punerea în practică a celor spuse de glasul misterios.

Cînd secundul Tomescu vorbise la telefon, înainte de alarmă, pomenise de faptul că în rîndurile echipajului se semnalase o oarecare neliniște și că oamenii erau agitați de cele auzite.

Comandantului nu-i plăcuse deloc cuvîntul „neliniște" și la început voise să spună ceva care putea fi un ordin drastic. El reprezenta pe acest vas comanda supremă și nu putea concepe că a scăpat din mînă echipajul.

Se aflase deseori în situații critice, dar datorită experienței și curajului său făcuse față cu succes la toate. Își aminti de luptele duse pe Dunăre pentru lichidarea ultimelor vase naziste, cînd îl pîndea moartea în fiecare clipă. Pe urmă se gîndi la peripețiile diverselor călătorii de-a lungul mărilor și oceanelor.

Acum era însă altceva.

Se afla cu cei optzeci de oameni în mijlocul oceanului, la zeci de mii de mile departe de casă, sub o amenințare pe care nu putea să nu o ia în serios. Și dacă el însuși ar fi fost șovăielnic — el, comandantul — ce putea pretinde de la niște oameni care-și încredințaseră viața în mîinile lui ?

„Nu știu cît putem crede din toate astea — își spuse în sinea sa — dar trebuie să luăm măsurile necesare ca în orice împrejurare de acest gen. Pentru că putem fi... scufundați. Deci..." Și ordonase alarma. Unica măsură care se impunea la acea oră.

Privi din nou spre nord-nord-est.

S-ar fi zis că o explozie gigantică din adîncuri proiectase mii de tone de apă spre înălțimi. Tromba de apă se prăbuși nemairămînînd în atmosferă decît o pulbere de apă ca o ceață străvezie de primăvară.

Valurile crescuseră și vasul le resimțea, agitîndu-se neputincios cu toate cele 65.000 de tone ale sale.

Puntea era plină de oameni care se priveau tăcuți, așteptînd în dreptul bărcilor de salvare.

Comandantul se gîndi în acea clipă la ceilalți oameni ai săi care nu-și părăsiseră posturile, conform regulamentului, și a căror evacuare urma să fie făcută în ultimele momente.

Dispariția coloanei de apă îl liniști complet și dădu ordin să se pornească motoarele.

Glasul misterios pomenise doar de **un singur** „corp ceresc" care va lovi **un singur obiectiv.**

Făcu rapid un scurt bilanț logic.

Amenințarea nu fusese doar o glumă, sau niște vorbe aruncate în vînt.

Fenomenul se petrecuse la ora indicată și corespundea coordonatelor geografice precizate.

Dacă nu va mai fi un nou avertisment nu mai avea să se întîmple, deocamdată, nimic.

Orizontul se deschisese vederii, dar vremea nu dădea semne prea bune.

Deși nu trecuse prea mult peste orele 14, părea că soarele scăzuse din intensitate și pe undeva norii stăteau la orizont gata să se abată asupra cerului.

Comandantul ridică receptorul și formă numărul cabinei radio. Răspunse șeful transmisionist, inginerul Pintilie.

— Buletinul meteorologic. L-ai recepționat ?

— Parțial, spuse acesta. Se prevede vreme proastă în regiune, dar de scurtă durată.

— Bine, mulțumesc. Ai primit vreun mesaj special ?

— O mulțime. Portul de destinație a recepționat mesajul nostru și, făcînd legătura cu poziția navei, ne întreabă ce se întîmplă. Anunțul misterios s-a auzit în toată regiunea.

— Nu dai nici un detaliu nimănui. Comunică doar portului de atașe că pe vasul nostru totul este în ordine. Puse receptorul în furcă și își dădu seama că, rostind fraze, își recăpătase, în întregime, sîngele rece. Trecuse oare pericolul ? Era totul chiar așa de „în ordine" ?

Ordonă încetarea alarmei, dar recomandă ca toată lumea să fie gata pentru noi dispoziții. Era o recomandare inutilă pentru că ea intra oricum în obligațiile disciplinare. O făcuse însă pentru a da de înțeles că poate surveni orice.

Oamenii se retraseră în ordine nemairămînînd pe punte decît cei care aveau sarcini speciale în situațiile în care vremea se deteriora.

Și, într-adevăr, oceanul se frămînta din ce în ce mai mult iar cerul aduna cu lăcomie toți norii pe care-i avea în preajmă. Nu era greu să se vadă că e vorba de nori de furtună.

Comandantul ieși din cabină să facă inspecția de rutină a vasului.

Se înserase parcă mai devreme. Valurile tot mai mugeau vasul care continua însă, nepăsător, să se mențină pe direcția stabilită.

Trecînd prin diversele sectoare ale navei, comandantul observă cu satisfacție cum viața pe bord își reluase ritmul obișnuit.

„Neliniștea" despre care se vorbise dispăruse, iar el nu-și putea stăpîni un sentiment de regret pentru faptul că în primele clipe fusese atît de contrariat.

Marinarii aveau obligații, dar și dreptul de a-și apăra viața. Și mai ales pe mare unde forțele dezlănțuite ale naturii nu respectă nici o lege.

Își privea cu dragoste oamenii și era mulțumit că niciunul nu punea vreo întrebare în legătură cu cele petrecute. Îi vedea calmi, ca în fiecare ocazie ; aveau încredere în el.

Și dacă l-ar fi întrebat ?

Aveau tot dreptul să o facă. Dar nu încercau pentru că disciplina nu le permitea să se adreseze superiorului decît întrebați sau într-un cadru organizat.

Scufundarea insulei ieșea însă din rîndul întîmplărilor obișnuite.

Era foarte bine că în prezența lui nu se deschisese nici o discuție. Ce le-ar fi răspuns acestor oameni de bun simț care știau despre cele petrecute tot atît de puțin cît și el ?

Comandantul nu era o fire aspră, dar păstra în mod firesc distanța pe care o implica funcția sa.

Asculta cu multă atenție cele ce i se raportau de cei răspunzători din diferitele compartimente și trecea mai departe.

În definitiv, toți cei de pe vas își aleseseră de bună voie această meserie și, ca atare, acceptaseră riscurile respective.

Și, de fapt, pe mare nu este obligatoriu să ți se întîmple ceva rău. Este drept însă, se gîndea el, că meseria de marinar se deosebește de toate celelalte meserii care se practică pe uscat.

Tocmai de aceasta marinarii trebuie să se deosebească și ei de cei rămași înapoia porturilor.

Secundul Tomescu ceruse să rămînă de serviciu încă un cart. I se aprobase, dar nu mai mult, și acum, ieșind din cabină, se oprise la marginea punții încercînd să pătrundă cu privirile largul agitat din care veneau tot mai multe semne de furtună.

— Unde-i tovarășul comandant, Tomescule ? se auzi întrebat și recunoscu vocea inginerului radiofonist Pintilie.

Se întoarse și-l zări alături de acesta pe medicul Georgescu de care inginerul era nedespărțit.

— Face inspecția navei. Ce-i cu voi ?

În loc de răspuns, doctorul îl întrebă scurt :

— Ce părere ai, Tomescule, despre cele petrecute ? Anunțul misterios, insula care a sărit în aer și puiul ăsta de furtună venit pe nepusă masă ?

Puiul de furtună crescuse și începuse să plouă cu picături mari care se izbeau brutal de punte, mînate de vînt.

Întrebarea doctorului îl contrarie la început dar, reamintindu-și atitudinea comandantului, secundul Tomescu ezita să comenteze.

Împreună cu șeful navei fusese în miezul întîmplărilor, ceea ce nu-l făcuse, totuși, să știe mai mult și deci orice comentariu personal ar fi fost — socotea el — deplasat.

— Tovarășul inginer este mai informat decît oricine, a fost în cabina radio cînd s-a produs evenimentul, spuse el impersonal, ocolind orice răspuns. Dar de ce nu aveți centurile de salvare așa cum s-a ordonat pentru oricine iese pe punte ?

Doctorul și inginerul se uitară unul la altul ca doi copii surprinși pe cale de a face o poznă și dădură automat din umeri.

Momentul critic îl rezolvă un marinar care tocmai se apropiase ducînd cu el două echipamente de salvare.

— Permiteți-mi să raportez ! Tovarășul comandant a trecut pe la cabina dumneavoastră, a văzut acestea — și întinse mîna spre cei doi — adică centurile, și mi-a ordonat, dacă vă găsesc pe punte, să vi le dau. Vă mai roagă ca după masa de seară să treceți pe la dînsul.

Cei doi luară centurile și le puseră, puțin stînjeniți. Marinarul salută și se făcu nevăzut.

Secundul Tomescu, mai tînăr decît cei doi, nu îndrăzni să comenteze. Era mulțumit că pînă una alta îi văzuse „echipați".

Pentru el, purtarea acestora era un act de indisciplină care putea să aibă urmări supărătoare. Erau, ca și el, în prima lor cursă mai lungă, dar, gîndi el cu o ușoară ironie, „sînt puțin cam... originali". Îi păru rău că-i judecase prea aspru. Atît medicul cît și inginerul radiofonist dăduseră dovadă în meseriile lor de o deosebită competență, fapt pentru care erau foarte apreciați. Încercă totuși :

— Și ce v-a venit să urcați acum pe punte ? Nu se prevede vreme bună. Oceanul este capricios și un val mai voinic vă poate mătura într-o clipă.

— Basme marinărești, mormăi doctorul.

— Nu, Georgescule, interveni inginerul. Marinarul are dreptate. Am auzit și eu despre așa ceva. Crește valul cît casa, așa, din senin.

— Miroase a „Val-Vîrtej", mai mormăi doctorul, care văzuse că prietenul său trecuse la „inamic".

În acea clipă oceanul veni în ajutorul „inamicului" trimițînd peste bord un val călduț care-i scăldă pînă la brîu pe cei doi.

Încurajat de întîmplare secundul Tomescu atacă doct :

— Dați-mi voie să vă informez că în această regiune asemenea fenomene sînt curente. Este ceea ce japonezii numesc „tsunami", adică „valul din adîncuri".

Văzîndu-și prietenul că adoptă o mină plină de neîncredere, inginerul interveni din nou, etalîndu-și cunoștințele, nu fără un sentiment de mîndrie.

— Da, doctore ! Erupția neașteptată a unui vulcan submarin și cutremurul produs cu această ocazie trimit la suprafață valuri cu efecte nimicitoare pentru o navă care are ghinionul să se afle pe aproape. Ba chiar și coastele suferă... Astfel, cutremurele din Chile, în 1960,

și din Alaska, în 1964, au dat naștere la **tsunami** de proporții, provocînd pierderi de vieți omenești.

— ...Se produc falii care dau naștere la adevărate catastrofe în regiunea respectivă — dacă-i vorba și de vreo insulă — îi continuă ideea locotenentul Tomescu.

— Am înțeles, spuse doctorul, amărît, pe de o parte, de lipsa lui de cunoștințe în materie, iar, pe de alta, pentru faptul că bunul său prieten, inginerul Pintilie, se coalizase cu Tomescu.

— Știu, continuă el, să nu stau pe punte pentru că îmi papă „tsunami". Să mă feresc ca de foc de falii și de vulcani și de toate bau-bau-rile astea ! Am s-o fac în limita timpului meu liber. Dar, vreau să vă spun la amîndoi că în această regiune a Oceanului Indian nu s-au prea semnalat de mult timp erupții vulcanice submarine. Și, nu văd de ce tocmai mie să mi se acorde onoarea să asist la vreuna. Cu bine, Tomescule ! Hai, inginerule, să plecăm de-aici că devii pedant.

Secundul Tomescu, care nu prea era încîntat de finalul discuției, salută și se îndepărtă.

Cei doi o porniră spre pupa vasului și se pierdură în întuneric.

CAPITOLUL II

Vîntul crescuse în intensitate. Valuri mari spălau puntea, deși vasul era destul de înalt.

Doctorul Georgescu nu mai văzuse nici o furtună pe mare.

Vasele pe care călătorise pînă atunci făceau doar curse scurte, cel mult pînă pe Mediterana. Sînt furtuni și acolo, pe Marea Ionică, dar în special în perioada de iarnă.

Pentru el, noțiunea de furtună reprezenta doar o amintire din copilărie.

Era în clasa a treia primară și povestea începuse cam în prima săptămînă a lunii ianuarie. Furtuna făcuse să se cutremure satul Bîra, două zile și jumătate. Se părea că totul avea, în fața vijeliei, o rezistență limitată. Case, pomi, garduri, șoproane, cedau rînd pe rînd viforniței. El înțelegea mai puțin dar bătrînii vorbeau că va veni și rîndul casei lor modeste, din paiantă, cu două odăi și o tindă.

Parcă mîini uriașe, nevăzute, smulgeau din rădăcini copacii și luau ca pe o tavă acoperișurile care păreau că își pierduseră greutatea și se lăsau purtate la bunul plac al vîntului.

Pe dealurile din jur, brădeturile care îndrăzniseră să crească, modeste, erau zburlite, culcate la pămînt de furtună, ca niște lanuri de grîu ; șoproanele încărcate de zăpadă se prăbușeau ca și cum numai atîta ar fi așteptat.

Vitele, în coșarele lipite de case, se auzeau tropăind înnebunite de spaimă.

Nu îndrăznea nimeni să iasă din casă. Se părea că deschiderea ușii ar fi adus, automat, smulgerea ei din țîțîni și că purtată de vînt ar fi devenit ușoară ca o panglică de talaș.

Nu după multă vreme ferestrele, și așa mici, fură acoperite de o zăpadă care, în furia viforniței, părea lichidă. Se lumina tocmai de ziuă cînd începuse furtuna dar, chiar după două ore de la răsăritul soarelui, cam pe la zece, nu putea fi vorba decît de o noapte cenușie, ce-și prelungea șederea peste valea în care se

rămaseră cele treizeci de case, care purtau numele de satul Bîra.

Mama încercase la început să-i spună tatii că ar fi bine să aducă din șopron cîteva vreascuri.

Tatăl, care era slab și bolnăvicios, o privise zîmbind cu amărăciune :

— Lasă-mă, femeie, să mor în patul meu. Dacă mă ia vîntul, mă zboară, că nu cîntăresc nici cît o nucă găunoasă.

Se aflase, după trei zile, că oamenii surprinși pe drum, sau care avuseseră nesăbuința să iasă din case, fuseseră striviți de furtună și azvîrliți fără nici o nădejde în troienele care crescuseră văzînd cu ochii.

Prin crăpăturile de la ferestre și ușă — crăpături care acum parcă se lărgiseră — vîntul șuiera sinistru, ba și mai înfricoșător după ce ferestrele fuseseră orbite de zăpadă.

Cînd s-a topit nebunia albă, la începutul lunii februarie, s-au arătat adevăratele urmări ale furtunii.

Pădurea Trei-Parale de pe dealul Trăncălăului fusese un sfert devastată, dar cel mai mult — dacă se poate spune așa — avusese de suferit cimitirul satului, situat la poalele unei coline de la capătul așezării.

Nici o cruce nu mai rămăsese în picioare și totul fusese răvășit ca un obiectiv strategic menit să fie distrus de o baterie încăpățînată de aruncătoare de grenade.

Doctorul Georgescu simți că-l ia cu frig și că o mînă uriașă îl saltă peste bord. Nu-și dădu seama — era și greu să vadă — că odată cu el dispăruse de pe punte și prietenul său, inginerul radiofonist Pintilie.

Sentinela de la pupă, marinar vechi și obișnuit cu astfel de întîmplări, după trecerea valului care măturase puntea, pricepu ce s-a întîmplat.

Dădu imediat alarma : „Om la apă !“

Într-o clipă se auzi sirena și echipajul intră în acțiune.

Ofițerul de cart vorbi în microfonul de alarmă generală :

„Om la apă ! Doi membri ai echipajului au căzut în apă ! Tovarășul comandant este rugat să vină în cabina de comandă ! Șalupele 1, 2 și 3 să fie lansate ! Stau pe recepție."

Comenzile se repetau fără încetare.

Reflectoare puternice se aprinseră, luminînd siajul navei care se opri după cîteva minute.

Comandantul se afla deja pe puntea superioară și dădea ordinele necesare.

Oceanul nu se mai zbuciuma ca și cum nu voise decît să-i ia în valurile sale pe cei doi.

— Cine poate fi ? îl întrebă el pe ofițerul de cart.

Răspunsul veni din partea șefului echipajului, care raportă că-l căutase pe doctorul Georgescu pentru a da primele îngrijiri persoanei căzute în apă, dar că acesta nu era de găsit. De asemenea, secundul Tomescu îi spuse că l-a văzut împreună cu inginerul Pintilie, îndreptîndu-se spre pupa vasului.

Cele trei șalupe de salvare păstrau în permanență legătura prin radio cu nava.

Comandantul chemă din cabină pe operatorul radio și-i ordonă să transmită șalupelor să caute cu atenție și să nu se grăbească. „Să le spui că-i așteptăm pînă nu vor raporta că nu mai este nici o speranță."

Comandantul regreta în sinea sa că formulase astfel acest ordin. Nu se gîndise nici o clipă la faptul că cei doi ar putea să dispară definitiv. Și se certa, tot în sinea sa, că dăduse deseori dovadă de slăbiciune față de acești doi dispăruți. Ținea mult la ei și-i trata cu deosebită stimă pentru excepționalele lor calități profesionale.

Amîndoi terminaseră facultățile ca șefi de promoție și organele de conducere din învățămîntul superior voiseră să-i rețină asistenți la catedrele respective.

Nu mică le-a fost mirarea cînd au aflat că tinerii vor să se îmbarce ca să-și practice meseriile pe mări și oceane.

Întîmplarea îi adusese acum pe același vas și un destin crud îi unise din nou în acest accident stupid. Pentru comandant era, de fapt, primul de acest gen și se simțea sincer vinovat.

Comandantul ieși din cabină și privi cerul care se curățise, în parte, de nori. Sub constelația Centaurului recunoscu Crucea Sudului. N-o mai văzuse de la ultima misiune pe care o avusese în Brazilia.

Bătea un vînt călduț dinspre apus și mai agita încă ușor suprafața oceanului.

Un marinar îi aduse un mesaj de la cabina radio. Înainte de a-l parcurge privi chipul tînărului pentru a găsi pe el semnele unei vești bune.

Înțelese că nu e nimic nou și parcurse mesajul. Șalupele anunțau că nu au reușit să dea de cei doi. Dispăruseră ca prin farmec, deși nu puteau — după socotelile lui — să fie prea departe. Sigur că fuseseră prinși într-unul dintre curenții alizeici care se deplasau în această zonă.

Ordonă din nou să nu se întrerupă cercetările pînă în zori.

Și lumina zorilor apăru, solie înaintată a unui soare roșiatic, care nu se lăsă prea mult așteptat.

Răsăritul soarelui din mare este unul dintre cele mai stranii peisagii pe care le poate oferi natura.

Straniu, prin splendoarea și măreția lui, atunci cînd orizontul este senin.

Marea și cerul în acel loc devin sîngerii, ca și cum ar fi o arenă nemărginită unde a fost ucis un monstru gigantic care-și varsă încet, încet, sîngele, peste cer și mare.

Apoi, un bulgăre de foc neconturat încă se înalță, cu regret parcă, din ape, păstrînd cîteva clipe ră-

dăcini lichide în ocean înainte de a prinde forma rotundă a astrului zilei.

E materializarea plastică a triumfului lui Apollo asupra mohorîtelor forțe ale nopții.

Șalupele reveniră. Macaralele automate le ridicară la locul lor, cu oameni cu tot.

Comandantul vorbi, rînd pe rînd, cu cei întorși, ca să se convingă personal că s-a făcut tot ce era omenește posibil pentru salvarea celor doi oameni.

Se făcuse.

Secundul Tomescu ar fi vrut să-i spună ceva.

Se apropie de comandant dar nu îndrăzni să vorbească. Să-i povestească ultima discuție avută cu cei doi ? Mai avea oare vreun rost ?

Renunță. Se îndepărtă și îl întrebă ceva pe un marinar care participase la căutarea celor doi.

Răspunsul omului se pierdu în vaierul sirenei care anunța încetarea alarmei.

CAPITOLUL III

Pentru vechii greci, care își petreceau aproape toată viața pe ape, cu diverse treburi, mai mult sau mai puțin negustorești, vederea unei mări, după un lung drum pe uscat, însemna sfîrșitul tuturor necazurilor pe care ți le poate aduce partea uscată a Terrei.

A rămas celebru strigătul soldaților prințului Cirus cel tînăr — mercenari greci — care, văzînd de pe o

înălțime apele Pontului Euxin au exclamat cît i-a ținut gura „Thalassa ! Thalassa !“, „Marea ! Marea !“

Istoricul grec Xenofon, care luase și el parte la expediție, scrie astfel despre ce însemna marea pentru concetățenii lui de acum cam două milenii și jumătate. Expediția respectivă, era, în fapt, războiul început de fiul cel mic al regelui persan Darius al II-lea împotriva fratelui său Artaxerxe, care-i urmase regelui la tron. Cei zece mii de mercenari greci mărșăluiau cu multă greutate spre țărmurile Pontului Euxin.

„A cincea zi — scrie Xenofon — ajungînd la muntele numit Theches, după ce primii greci se urcară pe munte, se auziră niște strigăte puternice. Xenofon, împreună cu cei din ariergardă, auzind gălăgia crezură că atacă dușmanii din față...“

„Fiindcă zgomotul creștea din ce în ce, cu cît soldații se apropiau mai mult, și cum oamenii ce înaintau dădeau năvală spre cei care strigau tot timpul, iar larma devenea și mai puternică pe măsură ce se îngrămădeau acolo, Xenofon se gîndi că se petrece ceva important. Încălecă pe cal și luîndu-l cu el pe Lykios cu călăreții lui, porni în ajutorul lor. Dar, deodată, îi auzi pe soldați strigînd **Marea ! Marea !...**“

„Cînd ajunseră în vîrful înălțimii se îmbrățișară unii cu alții cu lacrimi de bucurie în ochi și comandanții și lohagii. Apoi, deodată, ca la un ordin, adunară pietre cu care ridicară o movilă înaltă, aducînd, — în semn de ofrandă — o mulțime de piei neargăsite, ciomege și scuturi luate de la dușmani.“

Așa spune Xenofon, martor ocular al momentului în care Marea constituie cea mai mare bucurie pentru niște oameni cărora uscatul le frigea tălpile și le era atît de nesigur.

Îi era greu doctorului Georgescu, care citise nu de mult **Anabasis,** să înțeleagă de ce se bucuraseră atît de mult soldații lui Cirus cel Tînăr la vederea mării.

Hai să zicem că de pe mal sau de pe o punte de vapor, marea cînd e frumoasă, e frumoasă.

Dar, după atîtea ore pe care le stătuse în apă, înotînd pînă la capătul puterilor, această **Thalassa** nu mai avea pentru el nici un farmec.

„Basme marinărești" își spuse în gînd, ca să se răzbune pe Xenofon și privi înapoi spre prietenul său, inginerul Pintilie, care-l urma, înaintînd încet, mișcîndu-și lent brațele obosite, ca orice om cu puterile sleite.

Cînd acesta se apropie, i se adresă nu fără greutate :

— Am ajuns la o insuliță vulcanică. Noroc că s-a luminat. Ai obosit, inginerule ?

Inginerul Pintilie își dădu seama că a ajuns pe un teren ferm, așa că încercă să se ridice în picioare ca să-și elibereze toracele de presiunea apei.

Nu răspunse imediat la întrebarea care i se adresase, considerînd-o stupidă, și, oricum, deplasată.

Totuși, zise în cele din urmă, pe jumătate furios :

— Mai nimerit era să mă întrebi dacă nu m-am udat, doctore ! Ei, află că sînt frînt de obosit dar aș mai înota încă pe atîta, dacă asta voiai să afli !

Doctorul nu se miră deloc de reacția mînioasă a tovarășului său de necaz, așa că încercă să-l liniștească cu o glumă.

— Nu te enerva de pomană, inginerule. Zi mai bine „mersi" că am ajuns la insulița asta.

— N-aș vrea să te dezamăgesc dar nu știu ce mare lucru înseamnă o insuliță nepopulată pentru doi oameni care se găsesc undeva în mijlocul oceanului și la cine știe cîtă distanță de uscat.

— Totuși, inginerașule...

— Dacă în loc de ingineraș ai fi spus „îngeraș", iar ai fi făcut o glumă slabă. Uite că nu sîntem îngerași. Și cui ai vrea matale să-i zic mersi ? Doctorului Georgescu care, călcînd ordinele, m-a scos pe punte ca să

ne mături valurile ? Că pe altcineva nu mai văd prin partea locului.

— Auzi ? îl întrebă apoi doctorul pe inginer.

— Te-am auzit destul.

— Chiar nu auzi nimic ? insistă doctorul.

— Chiar nimic. Oboseala ți-a amplificat fantezia. Stai mai bine liniștit și odihnește-te, nu mai căuta alte bazaconii. Cît am avut de tras pînă aici ne ajunge.

Nu departe de tufele de corali pe care poposiseră se vedea un atol mare, al cărui diametru atingea aproape două sute de metri.

În liniștea dimineții care nu era tulburată decît de clipocitul apei vălurite ușor în bătaia vîntului călduț, inginerul Pintilie încercă, cu toată oboseala, o stare de nostalgie care îl ducea undeva, departe, spre Mangalia. Era epuizat fizicește ca și doctorul. Scurtele fraze ascuțite pe care le schimbaseră la sosirea lîngă acest nesigur liman erau rezultatul stării de nervozitate pe care le-o dădea oboseala fizică, dar și o formă de a verifica faptul că, pînă una alta, au scăpat cu viață.

Peste ultimele fraze ale discuției lor, dinspre centrul insulițe se auzi un „Bună dimineața, domnilor !“ Glasul avea rezonanțe metalice. Pornea dintr-un difuzor dar în jur nu se vedea nimic care să amintească de așa ceva.

Inginerul, contrariat, își presă cu palmele urechile care îi păreau înfundate cu apă, un gest obișnuit al înotătorului.

Știa că la cîțiva pași de el se găsea doctorul, dar vocea era stranie, parcă ar fi fost pornită dintr-un portavoce. O secundă fu îngrijorat gîndindu-se că doctorul și-ar fi pierdut rațiunea, dovadă faptul că zisese „Bună dimineața, domnilor“.

Se liniști însă cînd, ridicîndu-se în capul oaselor, îl văzu pe prietenul său întins pe strîmta bucățică de uscat, clipind ușor sub razele soarelui care devenise deja supă-

rător. Pentru a stabili că nu a avut o falsă impresie auditivă, întrebă timid :

— Ai spus ceva ?

— Eu n-am spus nimic, răspunse calm doctorul. Tu vorbești și tot tu mă întrebi !

Auzise parcă și el ceva dar punea totul pe seama stării de spirit a inginerului și nu voise să agraveze lucrurile spunîndu-i ce gîndește.

Confuzia momentană se rezolvă.

— Eu vorbesc, se auzi glasul metalic care parcă se mai apropiase. Bună dimineața, domnilor. Cu cine avem onoarea ?

Cei doi avură cîteva momente de stupoare însă își reveniră repede.

Cu toată oboseala fizică, judecata le rămăsese limpede. E cert că se aflau într-o serie de surprize care mai de care mai năstrușnice și trebuiau să-și păstreze firea.

La cîțiva metri de ei se apropiase o barcă verzuie de plastic, propulsată de un motor electric.

Cel puțin așa presupunea inginerul care nu auzise zgomotul familiar al unui motor cu explozie.

Vocea reluă : „Cu cine avem onoarea ?“

De data asta se vedea și omul care conducea barca, mai precis partea de sus a corpului protejată de un fel de armură ; capul îi era acoperit cu o cască avînd în dreptul gurii un difuzor și un microfon.

Doctorul se uită uimit la această stranie apariție care vorbea românește dar care întreba totuși „cu cine are onoarea“.

Astfel că, în loc de orice răspuns de prezentare, care i s-ar fi părut stupid, întrebă la rîndul lui :

— Cred că știți cine sîntem din moment ce vorbiți limba noastră. Poate că am avea noi dreptul la cîteva lămuriri ?

Explicația veni prompt :

— Aveți dreptate. Noi v-am reperat prezența încă de pe navă. Știm tot ce s-a petrecut acolo imediat după ce a fost scufundată insula vulcanică.

Faptul de a vă fi întrebat „cu cine avem onoarea" este o formă de politețe. Cît privește vorbitul în limba dumneavoastră, operația este efectuată de computerul poliglot automat care se află în sistemul nostru special din sediu. În fapt, nici nu vorbiți cu mine ci cu sistemul nostru. Eu nu am aici decît simpla misiune de a vă recepționa, de aceea vă recomand să vă lăsați orice inițiativă la garderobă.

Doctorul începuse să fie puțin cam plictisit fiind hotărît totuși să asiste în liniște la seria de „minuni". Inginerul însă, care nu luase parte la discuție, înțelesese de îndată despre ce era vorba.

Amîndoi își dăduseră seama că sînt în mîinile unei puteri misterioase căreia, deocamdată, nu i se puteau opune.

Florian Pintilie știa că se lucrează de mult la mașini capabile să traducă simultan din și în orice limbă, dar ele erau, după cîte aflase, în fază teoretică. Nu-și putuse închipui că proiectul computerului poliglot fusese deja realizat.

Îi spuse în cîteva cuvinte doctorului despre ce credea că este vorba și nu fu surprins cînd auzi :

Este exact. Sîntem în posesia acestui dispozitiv care este programat să traducă pe loc orice discuții în principalele limbi de circulație internațională și o altă serie de limbi din această parte a pămîntului. Avem, de asemenea, programe și pentru limbile mai puțin răspîndite, folosite de echipajele de pe navele care circulă pe această importantă linie maritimă. Cum este, de exemplu, limba dumneavoastră. De aceea vom putea duce discuțiile noastre în cele mai bune condiții.

— Cît privește cele mai bune condiții, spuse doctorul, cred că exagerați. Sîntem obosiți, epuizați, ne aflăm

în voia valurilor de aproape douăsprezece ore și vă rugăm să ne dați o mînă de ajutor.

— Cu plăcere, răspunse vocea metalică. Vă rugăm să ne confirmați identitatea.

— Nu bănuim cît știți ca să vă confirmăm informațiile dumneavoastră, dar dacă asta este prima condiție pentru a ne ajuta, iată : sîntem doi membri ai unei nave europene. Am fost măturați de pe puntea navei noastre de un val puternic, în timpul furtunii de aseară. Este inutil să vă mai spunem că sîntem la limita puterilor și că ați apărut la timp.

— Da, răspunse vocea, mai mult decît la timp. Peste un sfert de oră vă mîncau rechinii. Ah ! dar iertați-mă, nu m-am prezentat ! Sînt numărul R.050. Aveți arme ?

— Nu, domnule R.050, ce am putea face cu ele ? se miră doctorul.

— Tot ceea ce ar putea face un om cu o armă. În cazul de față, să încerce să facă prostii, domnule doctor, sau inginer !

— Dacă știați cine sîntem, respectiv ce meserii avem, de ce ne-ați mai chestionat ?

— Așa se obișnuiește, domnule, sau mai precis, așa am primit dispoziții. În fapt, noi știm mai mult decît ați spus dumneavoastră. Cea mai bună dovadă este că v-am ieșit în întîmpinare.

— Sînteți ghicitori ? se miră inginerul.

Dacă vreți, domnule, și asta. E și în activitatea noastră un fel de a ghici, mai bine zis de a afla prin dispozitivele noastre. Ghicitorii pretind că se folosesc de puteri supranaturale și, ca atare, invizibile. Și noi deținem forțe neobișnuite, dar ele pot fi văzute și palpate.

— Adică ? nu se putu stăpîni inginerul.

— Adică am captat mesajele vasului dumneavoastră către portul de destinație și portul de atașe. Am aflat,

deci, că va mai întîrzia prin partea locului pentru că a pierdut în ocean doi oameni.

— Mesajele erau transmise în codul marinei noastre comerciale, preciză doctorul spre a-și arăta cunoștințele, înaintea inginerului radiofonist Florian Pintilie.

— Și ce-i cu asta ? răspunse vocea puțin iritată.

Inginerul, care îl privea fix pe cel din barcă, își dădu seama că nu el este interlocutorul ci altcineva, de altundeva, un personaj invizibil pentru ei și care se servea de computerul poliglot. Își dăduse seama de asta, întrucît cel din barcă era imobil, nu făcea gesturile firești ale unui om care discută și își însoțește vorbele cu gesturi. De aceea se grăbi să caute el explicația :

— O să ne spuneți că aveți dispozitive care decodifică automat și apoi tot acest afurisit computer poliglot vi le traduce.

— Da, domnule ; dumneavoastră sînteți deci inginerul radiofonist. Dacă afirmați aceasta înseamnă că nu vă pierdeți vremea cu fleacuri și că citiți ! Codurile secrete nu mai au pentru noi nici un... secret. Am aflat că sînteți prin partea locului, ba chiar am descoperit că vă îndreptați spre noi. Și ca să nu mai întrebați, vă spun că centrala noastră, unde o să mergeți curînd, este supravegheată printr-un sistem despre care poate o să aflați cîte ceva. Hai, acum veniți în barcă și să fiți cuminți ! Nu prea păreți speriați.

— De ce să fim speriați ? se minună doctorul. Și de ce ne recomandați să fim cuminți ? Ce-am putea face ? Dar... cum de vă aflați atît de liniștit în mijlocul oceanului, lîngă o insulă pustie, cu jucăria asta de barcă ?

Vocea nu-l lăsă să mai continue.

— Pui întrebări... și asta înseamnă a nu fi cuminte. Înnoată !

Omul porni motorul electric al bărcii care se clătină ușor cînd cei doi se urcară. Barca vîră spre stînga și parcurse în viteză distanța ce-i despărțea de misterioasa țintă a călătoriei lor.

R.050 opri la adăpostul unui baraj de stînci peste care cei doi văzură conturul unei insule în mijlocul căreia se distingea o proeminență stîncoasă aducînd cu vîrful unui vulcan stins.

Prin casca transparentă îl văzură pe misteriosul personaj deschizînd în sfîrșit gura și spunînd ceva în microfonul minuscul.

După cîteva secunde, în difuzorul instalat undeva pe barcă, difuzor cu care duseseră pînă atunci conversația, auziră un alt glas, de data asta însă și mai poruncitor :

— Atențiune ! Cei doi din barcă ! Sînteți în obiectivul nostru. Vă vedem și vă auzim ! Lăsați-vă conduși fără nici o împotrivire. R.050, grăbește-te și, dacă e nevoie, nu face economie de muniție ! 085 și 087 să continuie operația „R". S-a auzit ? Confirmați !

Omul din barcă spuse iar ceva în microfonul căștii sale.

De asemenea se mai auziră glasuri ce atestau prezența altor persoane care se aflau pe aproape.

Într-adevăr, văzură doi oameni-broască, dotați, pe lîngă rezervorul de oxigen, cu un alt rezervor din care împrăștiau la suprafața apei un lichid roșu.

Inginerul vru să vorbească dar își aduse aminte că nu are voie să pună întrebări.

Intenția îi fu însă ghicită și în difuzor răsună iar glasul care le spusese să nu se împotrivească.

— Ați ajuns la timp. 085 și 087 împrăștie în apă, în jurul vostru, un lichid roșu cu miros de sînge, preparat în laboratoarele Centrului.

De data asta, doctorul nu se mai putu stăpîni și zise :

— Nu sînt cuminte dacă întreb de ce faceți asta ?

Primi răspunsul prompt și se miră chiar că nu a fost certat și „pus la colț".

Pe un ton doct și oarecum grijuliu, glasul metalic îi răspunse :

— Ba ești foarte cuminte și... este chiar foarte bine să știți amîndoi. Ca să ne ferim de curioși... adică de oamenii-broască veniți din întîmplare prin jurul insulei noastre, ne luăm anumite măsuri. Și... aceste măsuri sînt binevenite și pentru oaspeții din interior care ar vrea să ne părăsească fără voia noastră.

Doctorul și inginerul nu spuseră nimic, ascultînd cu o vădită curiozitate. Erau siguri că explicația va fi dusă pînă la capăt. Și într-adevăr vocea continuă :

— Astfel, în jurul insulei, pe o suprafață destul de mare, mișună, cînd avem interes, rechinii atrași de acest sînge artificial, care-i irită grozav și-i face și mai cruzi.

Doctorul nu se mai putu stăpîni și simți totuși nevoia să spună :

— După cîte știu rechinii nu trăiesc la această latitudine, dat fiind temperatura scăzută a apei.

— Ai dreptate, zise vocea, de fapt nu-s chiar rechini ; este vorba de o anumită specie de pești carnivori foarte asemănători rechinilor din mările calde. Dar asta are puțină importanță deoarece ne servim foarte bine de ei pentru treburile noastre. Vă întrebați poate de ce pînă a ajunge aici nu ați dat încă de paznicii noștri ? Vi s-a arătat că sistemul nostru de protecție audio a recepționat tot ce s-a spus sau transmis pe nava dumneavoastră. S-a aflat cu acest prilej că doi membri ai echipajului au căzut în apă și sistemul radar de pe unul dintre submarinele noastre atomice v-a depistat și urmărit cu grijă, pînă aici, tot timpul, de la o mică distanță și v-a protejat... părintește. Norocul dumneavoastră a fost că ați luat-o înspre insula noastră... și v-a

fost de mare ajutor curentul oceanic care trece pe lîngă noi. Dar... iată-i și pe protectorii dumneavoastră !

În acea clipă, cei doi văzură la cîțiva metri apărînd la suprafață „submarinul".

Era o ambarcațiune lungă de circa cinci metri, transparentă, compartimentată în trei etaje ; în cel de jos, opac, de culoare roșiatică, păreau a fi motorul atomic, rezervoarele de oxigen și vestitul lichid anti-rechini.

În etajul mijlociu se vedea un om așezat pe pîntec avînd spre prora tabloul de bord pentru comenzi. Deasupra lui, tot culcat, dar pe spate, un altul care supraveghea spre suprafață precum și tribordul și babordul navei. Și la acest etaj se vedea un tablou de bord cu o aparatură mai simplă indicînd astfel posibilitatea unei duble comenzi în cazul accidentării pilotului principal.

Nu lipsea nici turela ale cărei dimensiuni erau raportate la mărimea submarinului.

Doctorul ajunsese la limita răbdării. Știa sigur că și prietenul său, inginerul, era în aceeași stare fizică și morală. De aceea încercă să vorbească pe un ton rezonabil. Își dăduse seama că se aflau în mîinile acestui complex straniu dotat cu ultimele cuceriri ale științei.

— Domnule, domnilor, sau cine sînteți, am căzut în mare ieri seară, în jurul orelor 19. Am înotat peste douăsprezece ore într-un lichid nu prea cald. Ne-ați ținut aici un timp nepermis pentru starea în care ne aflăm. Am ajuns dincolo de posibilitățile normale ale unui organism omenesc, care a trecut prin asemenea încercări. Avem nevoie de ajutor pentru recuperare. Indiferent ce aveți de gînd cu noi, terminați odată !

— Calm, calm ! domnule doctor, se auzi vocea metalică. Aici te afli în puterea noastră. Dacă n-ai uitat avertismentul pe care l-am dat înainte de a scufunda mica insulă vulcanică, ieri, la orele 14, înțelegi că doi intruși

de pe această planetă contează prea puțin, sau dacă vrei deloc, față de ceea ce avem de gînd să facem! Terminat!

*
* *

O parte din lanțul de corali care forma atolul se mișcă ușor spre dreapta și deschise drum bărcii care porni înainte pe nesimțite. Apele din interiorul atolului erau liniștite.

Cei doi priviră manevra, nu fără mirare, amintindu-și că la această latitudine nu există corali, apa fiind rece; ceea ce vedeau era un decor din plastic, menit să înșele orice observație aeriană.

Camuflajul era perfect și ar fi putut induce în eroare orice observator, oricît ar fi fost el de expert.

În regiune erau numeroase insule vulcanice, instabile, care, în timp, apăreau și dispăreau după capriciile fenomenelor seismice. La atîția ani după terminarea războiului nimeni nu se mai gîndise că în acest colț uitat de lume ar mai putea exista un focar de felul celui prezent.

Cînd cei doi prieteni din ce în ce mai uimiți se întrebau ce o să mai urmeze, apăru ca prin minune, aproape de barcă, o cabină transparentă, asemenea uneia de ascensor. Barca se opri lîngă ea. Ușa cabinei se deschise spre înăuntru și cei doi români primiră ordinul să intre.

Însoțitorul le făcu semn cu mîna să nu mai ezite și el îi urmară îndemnul.

După ce intrară, cabina începu să coboare. Avu două opriri, desigur două ecluze de nivel. În cabină aerul era proaspăt dar puțin cam rece.

— Ați ajuns ! rosti impasibil difuzorul cabinei și ușa se deschise lăsînd să se vadă o încăpere vastă, căptușită cu lambriuri de lemn, elegant lucrate, tavanul fiind traversat și sprijinit de grinzi puternice de metal.

În mijlocul camerei era o masă de mărime mijlocie, fără scaune. (Mai tîrziu aveau să vadă că scaunele erau ascunse în podea și ieșeau automat, la comandă.)

Peretele din dreapta era ocupat în întregime de un ecran de televiziune, care păstra o tentă ușor fluorescentă ceea ce arăta că fusese aprins. Lîngă ecran se aflau cîteva fotolii metalice spre care cei doi fură îndemnați să se îndrepte.

Și aici aerul era destul de curat și ambianța plăcută, natural pentru oricare altă persoană în afară de cei doi captivi, care se priveau puțin înfricoșați.

Li se făcu semn să se așeze pe două din fotoliile metalice și, pînă să se dezmeticească, se simțiră prinși de cătușe la mîini și la picioare.

Aceeași voce care le dădea indicații și îi urmărea fără încetare se auzi din nou :

— Nu vă alarmați ! Siguranțele de la mîini și de la picioare au alt rost decît cel cunoscut de dumneavoastră. Cînd își vor îndeplini misiunea vi le vom scoate.

O ușă din peretele pe care-l aveau în față se ridică asemenea unei ghilotine și, prin locul gol lăsat de ea, apăru un individ de statură mijlocie, ras în cap și purtînd niște ochelari cu ramele de o mărime exagerată.

Cei doi înțeleseră că ochelarii nu serveau decît la camuflarea caracterelor somatice ale individului, pentru a-i ascunde originea.

Observaseră de asemenea că și cei patru care îi luaseră în primire la lift, și care acum așteptau nemișcați lîngă perete, purtau și ei același gen de ochelari pe care îi vor mai vedea la mulți alții.

Individul care intrase se îndreptă spre un fotoliu din fața lor, fotoliu care avea pe rezemătoarele pentru brațe o serie de butoane de comandă.

Se așeză și apăsă pe două dintre ele. Din tavan coborîră trei microfoane. Unul în fața lui iar celelalte două în fața doctorului și a inginerului.

Le făcu semn celor patru paznici să plece și aceștia dispărură ca prin farmec.

— Pentru prima discuție, zise noul venit, am fost încărcinat eu, numărul R.03, să vă pun cîteva întrebări. Glasul îi era șoptit cînd vorbea în microfon. În schimb, într-un difuzor din tavan se auzea foarte limpede traducerea în românește realizată de computerul poliglot.

Cei doi captivi nu se mai mirară că în loc de nume aud tot numere și se priviră semnificativ, înțelegînd că sînt luați în primire de unul dintre membrii conducerii misteriosului grup.

— Care este numele vostru și de unde veniți ?

Răspunse inginerul :

— Sîntem doi naufragiați de pe o navă de transport europeană. Am mai spus-o. Vă rugăm să transmiteți un mesaj către toate navele din regiune, anunțînd că ne aflăm în viață și că sîntem bine sănătoși.

R.03 se agită nervos în fotoliu ; era evident că răspunsul îl nemulțumise.

— Cît o să mai fiți în viață, bine sănătoși, vom vedea. În ceea ce privește mesajul prin care să anunțăm unde vă aflați, cred că glumești, domnule ! Adică, pentru doi oameni, care nu contează nimic pentru noi, vreți să ne dezvăluim Centrul tocmai acum cînd mai avem cîteva zile pînă la...

Îi privi din nou ca să vadă efectul vorbelor sale.

Cei doi captivi făcură gesturi menite să arate că îi deranjau cătușele care le imobilizaseră mîinile și picioarele.

— Nu vă agitați inutil, le recomandă R.03. E o simplă... hai să zicem... formalitate. Dacă nu vă imobilizam în fotolii ați fi dat și mai multă dovadă de încăpățînare. Toți cei care vin aici au certa convingere că vor scăpa pînă în cele din urmă. Pentru că amîndoi sînteți oameni de știință vă fac favoarea de a vă asigura că nu mai aveți nici o șansă de a mai ieși vii de aici. Sau mai precis : nici vii, nici morți. Atitudinea dumneavoastră, faptul de a nu răspunde precis la întrebările noastre, are un corectiv rapid și eficace. O să înțelegeți și că nu glumim și, prin urmare, cam ce vă mai rămîne de făcut. O secundă !

Apăsă pe unul din butoanele ce se aflau pe rezemătoarele brațelor fotoliului, spuse ceva într-un microfon montat tot pe fotoliu și, curînd, își făcu apariția unul dintre indivizii care îi încătușaseră, aducînd două căști opace care aveau practicate deschizături în dreptul gurii.

Omul se apropie de inginer cu una dintre căști și i-o montă pe cap. Inginerul radiofonist Florian Pintilie simți imediat că nu este vorba doar de o simplă cască de protecție, ci de un aparat electronic complex, în plină acțiune. Cel puțin așa îi indica sunetul care nu avea altă sursă decît casca pe care o purta pe cap.

Doctorul avu din nou o izbucnire de revoltă :

— Dacă sînteți atît de sigur că nu vom mai scăpa de aici ce rost mai are tot circul ăsta ? Ce v-ar mai folosi să aflați de la noi niște lucruri pe care pretindeți că le știți ?

— E o verificare, i se răspunse, pe date cunoscute, a sistemului nostru de a controla gîndurile.

Paznicul îi puse și doctorului casca.

— Acum, continuă R.03, ...Atenție ! Întrebările le veți primi prin dispozitivele noastre, direct în creier. Întrebările nu vor fi formulate în nici o limbă ci într-un cod universal valabil pentru orice om de pe acest pămînt. Nu ne adresăm secțiunilor din creier care se

ocupă în mod curent cu înțelegerea graiului articulat sau celei care comandă vorbirea. Ne adresăm... dar veți vedea... și R.03 își puse și el pe cap o cască asemănătoare. — Priviți, spuse el, la ecranul pe care l-am aprins eu acuma... și vă veți putea citi răspunsurile.

Doctorul Georgescu nu-și dădu seama ce se întîmpla cu el, dar pe ecranul indicat, văzu apărînd cuvinte românești scrise cu litere roșii și-și auzi glasul în difuzor deși nu scosese nici un sunet și nu mișcase buzele :

„Eu sînt doctorul în medicină Georgescu Adrian de pe vasul mineralier românesc **Drobeta,** cu portul de atașe Constanța. M-am născut..."

R.03 mișcă o manetă apoi alta.

Destul, acum dumneata...

Același joc. Inginerul Florian Pintilie își declină identitatea. Fu întrerupt și el.

— Simplu, nu ? Nici măcar nu ați deschis gura. Aparatele noastre elimină discuțiile inutile și vorbesc pentru noi. Am luat direct legătura cu formațiunile de stocare și destocare ale sistemului Popez, rezervorul general al tuturor noțiunilor pe care le-a acumulat creierul. Îl întrebăm, după cîte ați înțeles... iar răspunsul, care nu poate fi altul decît cel adevărat, este preluat, prelucrat, procesul cerebral intern fiind transformat în imagine și sunet.

*
* *

Lumina din încăpere se stinse brusc și cei doi văzură că lîngă R.03 mai apăruse un fotoliu pe care ședea un alt individ, dotat cu același fel de cască.

Noul venit nu intrase pe ușă ci fusese introdus cu fotoliu cu tot, prin podea. Cel puțin așa bănui inginerul care era destul de afectat de procedeele folosite de ființele astea ciudate.

— Ajunge, spuse cel de-al doilea personaj. Au trecut verificarea destul de bine. Nu cred că este cazul să-i trimitem la mina de uraniu. Vor purta numerele R.1001 și R.1002. Va hotărî R.01 ce facem cu ei. În rest, nu ne interesează ce mai gîndesc și chiar dacă gîndesc. Este recomandabil să facă abstracție de această funcție a creierului lor. Gîndim noi, cu instalațiile noastre, pentru toată lumea. Vreau să spun și pentru restul planetei.

R.03 se simți obligat să dea lămuriri :

— A fost R.02, dar nu în persoană, ci printr-un procedeu de care cred că ați auzit, mai ales dumneata, inginerule, prin holograma.

Cel vizat nu răspunse. Și el și doctorul știau la ce se referise R.03, care după sigla făcea și el parte din conducerea acestei vizuini. Era vorba de procedeele Maser și Laser. Știau că printr-un amplificator laser, printre altele, se reușise să se facă emisiuni luminoase coerente.

Cu toată seriozitatea științifică pe care o oferise holografia li se păreau, totuși, un fel de scamatorii toate demonstrațiile acestea menite desigur să-i impresioneze.

— Și acum, continuă R.03, să trecem la înregistrarea dumneavoastră. Începînd din acest moment nu mai aveți nume. Veți fi niște numere, așa cum sînt toți locuitorii acestui Centru. R.603, înscrie-le pe braț cifrele respective : R.1001 și R.1002.

Nu le fu deloc greu celor doi români să facă analogia acestui procedeu cu cel folosit în lagărele morții.

Doctorul, căruia i se scosese casca, se întrebă ca pentru el, cu glas tare :

— Dacă tot sîntem sortiți să pierim, ce mai este nevoie să vă complicați contabilitatea ?

— Este nevoie, domnule doctor. La noi totul merge după o logică științifică. Evidența în acest Centru o ține un ordinator. Substanța cu care vi se imprimă numerele

este un mic emițător de unde radio. Întrebînd oricînd ordinatorul despre poziția unui număr, el ne spune unde sînteți - și dacă mai existați.

Bărbatul numit R.603 scoase din buzunarul exterior de la veston un obiect subțire și lung, ceva mai mare decît un stilou, desfăcu cătușele de la brațele celor doi și dîndu-le mînecile de la haine și cămăși le scrise pe antebrațe numerele stabilite.

Inginerul și doctorul avură în prima clipă un sentiment de teamă.

R.03 observă și interveni :

— Nu vă neliniștiți, substanța stiloului nu e nocivă și se va elimina singură în 48 de ore, pînă vi se vor stabiliza numerele pe care R.603 vi le va pune acum cu ștampila specială.

R.603 căută în mica trusă, pe care o avea prinsă de curea, un obiect care aducea a ștampilă metalică de registratură.

Compuse numărul R.1001 și aplică ștampila pe fruntea și ceafa doctorului Georgescu.

Formă apoi R.1002 și repetă operația cu inginerul Plutilie.

— Nu știu în ce măsură vă deranjează faptul că aveți cîte un număr pe frunte și pe ceafă... asta din punct de vedere estetic... Dar aici nu există oglinzi și nici femei... spuse R.03, socotind că a făcut o glumă bună. Cerneala se poate șterge, deși... nu cred că va mai fi cazul...

Așadar, domnilor, ați devenit de-ai casei. Aveți și sînteți fiecare cîte un număr. Pe noi nu ne interesează numele... numele care-ți dă senzația individualității... E greu să convingi pe cineva care are un nume cunoscut că, raportat la anumite noțiuni, istorice să zicem, nu reprezintă nimic. Cifrele sînt mai docile... se adună, se împart și mai ales sînt foarte ușor de scăzut. Istoria au falsificat-o cronicarii, diplomații și poeții. Poate spun

prea mult. Au idealizat-o ! Și au colorat-o în roz, politicienii. Acum vă desfac siguranțele de la picioare așa că sînteți, deocamdată, liberi... la ordinele noastre.

— Și ce o să faceți acum cu noi, dacă sîntem liberi... la ordinele dumneavoastră ?

R.03 le făcu semn să nu mai vorbească.

Un glas plin de emfază, ca venind din altă lume, se insinuă în încăpere :

„Vorbește R.01. Mă adresez tuturor celor prezenți pe **Vulcanul răzbunării.** Vă anunț vestea cea mare : Ultimele noastre rachete au ajuns astăzi pe asteroizii prevăzuți pentru operația «**Terra Nostra**». Amplasarea rachetelor a fost făcută cu cea mai mare precizie. Am primit de pe toți asteroizii pe care-i controlăm confirmări prin stațiile automate de radio și televiziune. Mai sînt doar patru zile. Atît pentru astăzi.

R.02 și R.03 să vină la mine !“

Asteroizii ! Pentru cei doi care urmaseră înainte de primele îmbarcări cursuri speciale de astronomie, noțiunea de asteroid nu era nouă. O știau, de altfel, încă din liceu. Știau despre existența acestui grup de aproape 2.000 de mici planete din sistemul solar, a căror orbită este intermediară între cele ale planetelor Marte și Jupiter.

Primul care a emis teoria existenței acestor stranii corpuri cerești a fost astronomul și matematicianul german Johannes Kepler, ale cărui lucrări datează de la începutul secolului al XVII-lea.

Anii au trecut, oamenii de știință au iscodit bolta cerească și ipoteza lui Kepler a fost verificată ; numeroși asteroizi au fost identificați și au primit nume, în special nume de zei sau de eroi din mitologia antică. Cu timpul, mitologia n-a mai putut servi nume și asteroizii au fost „botezați“ cu denumiri geografice sau de animale.

Și Observatorul Astronomic din București a contribuit la stabilirea orbitei micii planete care se numește Dunubia.

Forma asteroizilor este extrem de variată, pornind de la cei mai mari, care sînt sferici, la cei mijlocii și mici ce sînt pur și simplu niște stînci colțuroase.

Mulți dintre ei ating un diametru de 100 km. dar majoritatea au diametre între 20 și 50 km.

Sînt, fără îndoială, și cîțiva care ating dimensiuni demne de luat în seamă, cum ar fi Ceres, al cărui diametru este de circa 1 000 de kilometri.

In ceea ce privește originea lor, lucrările de specialitate prezintă mai multe ipoteze ; pe lîngă aceste teorii științifice și-a făcut locul și o legendă antică, legendă care nu este lipsită de farmecul romantic al poveștilor mitologice.

Oricum, acești bolovani uriași care hoinăresc fără rost prin spațiu au fost, se spune, rupți dintr-o planetă-mamă al cărui diametru era cam de 2 500 km. A fost numită Faeton, în amintirea legendei ce caută să explice un „accident“ cosmic.

„Cel care strălucește“, acesta este sensul cuvîntului grecesc **Phaeton**.

Acestui fiu al Soarelui și al Oceanidei Climena îi plăcea foarte mult să se laude față de prietenii săi cu originea sa divină și în fiecare zi le arăta cu mîndrie, pe cer, drumul parcurs de carul tatălui său. Unul dintre acești prieteni îl provocă, spunîndu-i că nu-l crede dacă nu le va dovedi, într-un fel sau altul, originea sa divină.

Faeton, rănit în amorul propriu, îi ceru Soarelui să-i dea o dovadă că este tatăl lui. Soarele se jură pe Styx că acesta este adevărul. Jurămîntul nu-l convinse pe tînăr și-i ceru Soarelui să-i îngăduie să mîne o zi carul strălucitor. Soarele se înspăimîntă pentru că știa că nici

un muritor nu putea să struneasca focoșii cai ai vestitului car. Dar Faeton îi aminti tatălui său că făgăduise să-i dea orice dovadă îi va cere. Soarele se supuse și Faeton porni carul. Curînd însă, caii, nesimțind mîna stăpînului, începură să-și facă de cap. Cînd alergau prea sus, cînd prea jos, transformînd pămîntul în ruguri nimicitoare.

Ca să evite distrugerea Terrei, Zeus, regele zeilor, fulgeră carul fărîmițîndu-l în bucăți. Fiul Soarelui căzu în fluviul Eridan, înecîndu-se.

Cînd R.01 termină anunțul, R.03 îi privi pe cei doi prieteni cu un aer de superioritate și zise :

— R.1001 și R.1002 vă lăsăm singuri aici pînă vom hotărî ce facem cu voi. Inutil să încercați să fugiți. Sîntem la 200 de metri sub nivelul mării, într-un vulcan stins, revenit la suprafață după cinci mii de ani. Toate ieșirile sînt controlate de R.01. Paznicii roboți își cunosc bine meseria și la cel mai mic gest prostesc, pistolul lor cu raze laser vă despică în două... sau în mai multe bucăți.

Ușa se deschise și în prag își făcu apariția un robot transparent prin a cărui carcasă se puteau vedea o puzderie de conexiuni care uneau diferite piese ce aminteau parcă organele corpului omenesc.

Cei doi priviră la „noul venit", fiecare la rîndul său văzînd altceva, în directă legătură cu specialitatea respectivă.

Doctorul recunoscu în interiorul robotului ficatul, inima, plămînii, diafragma, aparatul digestiv și sistemul circulator „imitat" cu foarte multă pricepere. Inginerul localiză în fiecare „organ" funcția electronică ce-i corespundea.

Constructorii robotului nu se mulțumiseră să reducă totul la un bloc compact pe care să-l ascundă în interiorul unei carcase opace de fier, cu forme oarecum omenești.

Carcasa transparentă a robotului era zveltă, foarte apropiată de dimensiunile umane, poate ceva mai robustă. În cap, imitînd perfect creierul cu lobii și circumvoluțiunile respective, se afla un computer miniaturizat. Un program dinainte pregătit, desigur, făcea ca robotul să execute și să repete, de cîte ori era nevoie, o gamă relativ diversă de operații. Avea două „mîini", prevăzute cu „degete" putînd manipula diferite obiecte. Aceste degete erau perfect independente între ele.

De la o casetă de telecomandă, R.03 îl făcu să mute de cîteva ori un scaun care apăruse din podea, apoi îi comandă să-și ia pistolul laser care îi atîrna de un umăr și să țintească spre un alt scaun ivit și el din podea.

Un fulger porni din „pistol" și scaunul se despică în două, cele două jumătăți căzînd în dreapta și în stînga.

Apoi robotul se întoarse și se apropie de una dintre uși care era comandată de o celulă fotoelectrică și ieși fiind urmat de R.03, care, convins că demonstrația și-a făcut efectul dorit, plecă fără să mai spună nimic.

CAPITOLUL IV

Rămași singuri, cei doi prizonieri își aruncară priviri pline de înțeles.

Doctorul rupse primul tăcerea :

— Am impresia că sîntem într-un ospiciu de nebuni.

— Eu am certitudinea și de aceea trebuie să facem totul pentru a scăpa de aici.

— Vorbește încet, știi că ne aud !

— Și vor afla exact ceea ce își și închipuie... Regret că nu știu să cînt că le-aș face un scurt program muzical... În ceea ce privește dorința de a scăpa de aici nu sînt contra, dar totul poate merge bine pînă atingem suprafața apei. Acolo sînt rechini, așa că nu mai văd cum am putea ajunge la vreun punct locuit de oameni normali.

— Cum de sînt la curent cu ultimele descoperiri ? mă întreb. Ba mai mult, folosesc niște procedee științifice de care nici n-am auzit.

— Mă mir că te mai întrebi ! Au desigur complici în anumite țări ale lumii, indivizi care lucrează pentru ei, nemulțumiți, desigur, de modul în care s-a terminat războiul. Și apoi am tras concluzia că și ei, din păcate, — mă refer la conducători — sînt oameni de știință.

Inginerul se întrerupse brusc atunci cînd în încăpere se făcu iar întuneric și se aprinse uriașul ecran de televiziune, montat pe peretele din fundul camerei.

Imaginea reprezenta, în mărime naturală, trei persoane stînd pe fotolii în jurul unei măsuțe joase. Pe doi dintre indivizi prizonierii îi recunoscură : erau R.02 și R.03. Pe cel de-al treilea nu-l mai văzuseră ; bănuiră a fi misteriosul R.01.

Încăperea era de proporții reduse iar pereții se vedea că sînt construiți din plăci metalice unite între ele cu nituri foarte dese.

R.01 făcea, fără nici o exagerare, impresia unei apariții de coșmar.

Celor doi li se păru, la început, că această ființă umană era compusă numai din cap și umeri, niște umeri

imenși din care porneau două mîini lungi, extrem de viguroase. Avea un pîntec umflat, hidos, ca o cocoașe de dromader care și-a făcut plinul de apă.

Prin carcasa transparentă, dotată cu o antenă complexă, se putea vedea o frunte uriașă care domina doi ochi mici, rotunzi, ca de reptilă, extrem de vioi.

Sub nasul turtit purta o mustață neagră, care-i dădea figurii un aspect și mai puțin atrăgător.

De spătarul scaunului său cu rotile era montat un proiector puternic menit să-i facă pe cei ce-l priveau să nu scape nici un amănunt al acestei fioroase apariții.

Doctorul încercă să-l asemuie cu unul dintre personajele din basmele care-i înfricoșau, uneori, copilăria, dar orice analogie era imposibilă.

Închise ochii și înghiți în sec.

Cele trei personaje vorbeau dar sunetul era închis și se transmitea numai imaginea.

R.01 aranja niște fotografii pe care le arăta celor doi indivizi de lîngă el.

Un miros pătrunzător de țigare de foi se răspîndi în încăpere. Cei doi români văzură că R.03 își scosese casca și își aprinsese un trabuc uriaș.

— Ce-i asta ? se întrebă doctorul. De unde vine miros de tutun, inginerule ?

Inginerul se apropie de ecran și, după cîteva clipe, răspunse :

— Foarte simplu, au realizat televiziunea cu miros.

— Glumești, dragul meu... asta n-aș mai fi crezut-o...

— Și totuși există. Am citit într-o rubrică de noutăți științifice dintr-un ziar, înainte de a pleca din țară, că un inginer german, Adalbert Baltes, din Hamburg, ar fi pus la punct așa ceva.

— Cu miros ?...

— Da, cu miros, continuă inginerul. Aparatul se numește „Saso“ și are un dispozitiv capabil să emită în mod automat mirosurile atunci cînd ele sînt legate de o emisiune anume. Astfel, s-au făcut experienţe adecvate cu rezultate destul de bune. De asemenea, telespectatorul are și el un alt dispozitiv care recepţionează și face simţit mirosul.

Ecranul se stinse și încăperea se lumină iar. Inginerul, vorbind, se apropiase de ușa prin care dispăruseră robotul și R.03.

Ușa cu comandă fotoelectrică de care se apropiase se deschise, lăsînd să se vadă un coridor strîmt unde se aflau doi roboţi aidoma celui care le fusese prezentat.

Profitînd de faptul că primul robot care se rotea pe loc, era acum cu spatele, și-l masca pe cel de-al doilea, inginerul își scoase haina, o aruncă pe capul monstrului și se aruncă la pămînt.

Robotul, căruia i se acoperise ochiul electronic, descărcă pistolul laser, întorcîndu-se doar un sfert de cerc, într-o ușă blindată care se afla pe dreapta coridorului. Apoi reveni cu fața spre cel de-al doilea robot și trase în el. Răspunsul îl primi pe loc. După cîteva zecimi de secundă ambii roboţi amuţiră, „uciși“ de tirul reciproc.

Cîţiva norișori de fum vineţii puseră capăt „vieţilor“ celor doi combatanţi.

Tăiată de raza laser în dreptul închizătorii, ușa blindată se deschise ușor și cei doi pătrunseră într-o încăpere care, de la bun început, lăsă să se vadă că este vorba de o centrală Radio.

— Păcat de bunătate de ușă, își permise să glumească doctorul. Să nu ne pună s-o plătim !

— O să le-o plătim cu siguranţă, dacă reușim să scăpăm. Dar ce e cu harta asta ?

— Ce te-oi mai fi întrebînd, inginerule ? E, fără îndoială, harta regiunii în care ne aflăm.

Inginerul privi harta atent. Nu-i fu greu să priceapă că cercul roșu, trasat în centrul ei, marca locul unde se aflau. Avea astfel în față coordonatele geografice gata calculate.

Stația era aprinsă și în locul radiofonistului un magnetofon cu o turație extrem de mică înregistra mesajele care i se transmiteau. Inginerul își dădu imediat seama că avea de-a face cu o instalație complexă și foarte modernă. Dar, cum principiile unei stații erau clare pentru el, deschise microfonul și vorbi :

„Către oricine mă aude și în special către mineralierul românesc „Drobeta", sau orice vas românesc care navighează în aceste ape. Vorbește inginerul șef transmisionist Pintilie Florian. Mă aflu, împreună cu medicul Georgescu Adrian, într-un vulcan submarin situat în punctul următor : 39 grade și 24 minute latitudine sudică și 100 grade și 07 minute longitudine vestică".

Stația se stinse chiar în secunda în care rostise ultimul cuvînt.

Se vedea clar că totul era supravegheat printr-o instalație de radio-televiziune cu circuit închis, comandată dintr-un anumit loc în care se aflau cei trei din conducerea vulcanului.

Se aprinse un ecran de televiziune pe care apăru personajul grotesc, identificat sub sigla R.01.

— Șobolanilor, v-ați răsculat ! se auzi vocea în difuzor. Credeați că veți putea scăpa chiar atît de repede, ca în filmele ieftine ?... Întoarceți-vă cu fața la perete, întindeți brațele în sus cu palmele lipite de perete.

Cei doi prieteni se conformară ordinului primit.

Ar fi fost o copilărie să încerce vreo împotrivire. Individul era diabolic și controla fără nici o greșeală această blestemată vizuină dotată cu o puzderie de instalații sofisticate.

— V-am crezut oameni serioși, dar se vede limpede că m-am înșelat. Aveam de gînd să vă las să trăiți pînă ne terminăm treaba. Este inutil. Așa că puneți mîinile la ceafă și ieșiți din încăpere. Mergeți pe coridor drept înainte ! Nici un gest suplimentar !

Doctorul și inginerul ieșiră din încăpere așa cum li se ordonase. Înaintea lor ușile celor două coridoare scurte se deschideau automat.

În sfîrșit, ajunseră într-o sală mare. Doi dintre pereții uriașei încăperi erau mascați de storuri argintii, care nu lăsau să se vadă ce ar putea fi în spatele lor.

Vizavi de peretele din dreapta se afla o masă de comandă ca pentru o orgă de lumini, foarte complicată, de la care se ordonau, fără îndoială, multiple operații în acest complex submarin atît de straniu.

— Așezați-vă pe jos, cu mîinile la ceafă și nu mișcați !

Cei doi se supuseră, întinzîndu-se pe spate pe podeaua pavată cu rocă vulcanică și omul pe care îl identificară a fi R.01 își făcu apariția :

— Copii proști, vă jucați de-a hoții și vardiștii ! Ați crezut că puteți face o mișcare fără să fiți observați ? Toate încăperile sînt supravegheate audio și video. Vi s-a mai spus asta. Ne-ați distrus doi roboți. Nu mai contează... iar în ceea ce privește mesajul... hai să fim serioși...

— Sînt convins că a fost recepționat și vom fi salvați, îl înfruntă inginerul. Veți fi prinși ca niște cîrtițe neputincioase !

— V-am spus că sînteți niște copii naivi. În cîteva minute vom transmite zeci de mesaje care vor zăpăci pe cei mai iscusiți telegrafiști.

— Noi nu ne vom supune voinței voastre, se îndîrji inginerul.

— Nici nu mai avem nevoie de voi ! Vocea ta a fost înregistrată și în prezent este prelucrată în laborator

nostru... În curînd le va spune prietenilor voștri și tuturor celor ce o vor recepționa exact ceea ce vom dori noi.

— Nu veți reuși, răspunse inginerul care începuse încă să înțeleagă despre ce este vorba.

— Ia-o mai încet, zîmbi R.01. Nu vei mai fi obligat să scoți nici un cuvînt. Cît ai vorbit ne ajunge. Analizatoarele noastre pot descompune orice voce în frecvențe standard, așa cum cred că s-a și făcut la ora asta... Apoi specialistul nostru va vorbi și glasul lui va fi redat pe frecvența și timbrul dorit, adică veți auzi „vocea" inginerului Florian Pintilie...

R.01 spuse după aceea, adresîndu-se altcuiva :

— Da... R.045, poți să începi. Ia vezi, inginerule, dacă-ți place ?

În difuzorul central de pe plafon, inginerul își recunoscu într-adevăr vocea, spunînd :

„Atențiune ! Atențiune ! Aici inginerul radiofonist Florian Pintilie, de pe mineralierul românesc „Drobeta" ; sînt pe un vas brazilian de pasageri... cu destinația Mexico .. medicul Georgescu a pierit în valuri..."

O pauză, apoi vocea reluă :

„Atențiune ! Atențiune ! Aici inginerul chimist Florian din echipajul petrolierului «Jupiter» ; am ajuns cu bine la Tokio, împreună cu medicul Georgescu a cărui logodnă am sărbătorit-o aseară."

Iar o pauză, pe urmă vocea spuse :

„Atențiune ! Atențiune ! Vă vorbește inginerul radiofonist Florian Pintilie. Împreună cu medicul Georgescu Adrian de pe mineralierul românesc «Drobeta» am fost pescuiți de un vas australian în strîmtoarea Bass. Așteptați amănunte".

— Ajunge, R.045, zise R.01. Cred că toată lumea este lămurită. R.1001, ți-ai recunoscut vocea ? R.045, continuă mesajele inginerului din zece în zece minute !

Aţi văzut, şobolanilor, că pentru noi a fost o glumă să imităm o voce omenească ? Ce spui, doctore ?

— N-am prea multe de spus. Mă întreb doar un singur lucru...

— Care anume ?

— Dacă dispuneţi de cele mai înaintate procedee ştiinţifice... dacă sînteţi în măsură să distrugeţi planeta, de ce mai aveţi nevoie de noi şi ne ţineţi captivi ?

— Simplu ! În primul rînd că de v-am da drumul aţi fi captivii Oceanului pînă v-ar mînca rechinii. Cînd aţi văzut harta regiunii v-aţi dat seama că pînă la prima insulă cunoscută mai este mult. Iar dacă, prin absurd, aţi scăpa, nu cred că v-aţi ţine gura ! În al doilea rînd, orice vietate bipedă e un spectator în plus la triumful nostru... triumful ştiinţei, auzi, doctore ?

Doctorul îşi aduse aminte din lecturile sale în care era vorba de oameni asemănători lui R.01 care, deţinînd, provizoriu, o forţă neobişnuită, au simţit nevoia să se destăinuie primului venit pentru satisfacerea orgoliului personal. R.01 nu făcea excepţie.

— Am auzit că este vorba despre triumful ştiinţei şi am înţeles că este pusă în slujba unei noi ordini mondiale. Cred că se face, ca de obicei, o mare confuzie.

— Te ascult. Pare nefiresc să duc cu voi, în asemenea situaţii, o discuţie de fond, dar sînt convins că ai ceva foarte interesant de spus. Să nu vi se pară curios, dar n-am mai auzit de mult păreri din afară... Am şi eu slăbiciunile mele... ca orice om.

— Da, reluă doctorul. Curios mi se pare doar că discutăm de pe poziţii inegale. Noi, captivi, trîntiţi la podea, nu ne cunoaştem viitorul pentru următoarele cinci minute, iar dumneata, în situaţia pe care o cunoşti, de stăpîn al acestui vulcan.

— Pînă una alta, zise R.01 cu îngăduinţă, te ascult.

— Ei, bine, spuse doctorul, nu pot să nu recunosc că eşti un om de ştiinţă, cum zici, sau cel puţin, un om

care profită de munca și creațiile unor savanți captivi, ca și noi, aici, pe vulcan, și a unor complici de cine știe unde. Dar ești un om bolnav, savant sau nu. Un paranoic.

— Ar trebui să mă supăr, doctore, dar cred că nu cunoști semnificația cuvîntului.

— Ba da. N-am lipsit de la facultate la lecția respectivă. Iar dacă amănuntul te interesează, am lucrat chiar ca intern, o vreme, la o secție într-un spital de boli nervoase în care se aflau internați asemenea bolnavi.

— Asta nu-mi spune prea mult!

— Mă rog, atunci iată definiția acestei maladii pe care o poți afla din cel mai nepretențios dicționar enciclopedic de popularizare: cuvîntul exact înseamnă o tulburare a rațiunii. Este vorba despre o psihoză caracterizată printr-un orgoliu exagerat, prin deliruri halucinatorii, de persecuție, de grandoare, de gelozie, erotice, mistice, ipohondrice etc. Ca medic și cunoscător al acestei nefericite maladii, cred că pot pune un diagnostic exact. Cazul dumitale este bine definit în tratatele de specialitate și a fost preluat în numeroase romane de aventuri, cam în genul acesteia pe care o trăim noi.

— Interesant; și mai departe?...

— Este vorba despre savanți atinși de morbul supremului orgoliu... Și nu numai despre savanți... despre orice oameni care dețin o putere, fie prin forța armelor, fie a științei. Subapreciază tot ce-i înconjoară... sînt orbi în raport cu realitatea, dar au și o permanentă teamă clinică. Exemple sînt numeroase în întreaga istorie a lumii, de la început și pînă astăzi.

— Și?

— Și au o ascensiune aparent de nezdruncinat. Totul li se pare perfect și fără nici o breșă. Sfîrșitul lor a fost întotdeauna același. Și întotdeauna s-au găsit forțe superioare care au pus capăt acestei nebunii și omeni-

rea și-a regăsit echilibrul. De ce ai face o excepție ? Nimeni nu a reușit pînă acum să stăpînească sau să distrugă omenirea.

— Iar dacă admiți că excepțiile întăresc regula, de ce să nu accepți că vom face o excepție pentru ca regula să fie valabilă. Aș fi foarte curios să aflu...

— Domnule R.01, omenirea merge înainte și nu se împiedică de fleacuri ! Numeroși oameni au rîvnit la vîrful piramidei.

— Și l-au atins !

— Da, l-au atins. Dar vîrful piramidei este capătul drumului și este ascuțit, deci, incomod. Și cel care a triumfat trebuie să își continue ascensiunea, astfel că, de nu este înțelept și nu se pune de acord cu realitatea, o ia obligatoriu în jos... Dumneata de ce ai face o excepție ?...

— Ai vreun argument mai serios ?

— Da ! Simpla comparație între diametrul planetei și cel l capului dumitale !

R.02, care apăruse între timp, făcu un gest vădit de indignare și scoase de la subțioară, din hamul mascat de haină, un obiect strălucitor, extrem de plat, care avea forma unui pistol, și-l îndreptă spre doctor.

— Cred, zise el, pentru toți cei prezenți, că ar fi cazul să terminăm cu ei. Peste o jumătate de oră avem legătura cu Europa.

R.01 îi făcu semn să tacă și să stea liniștit. R.02 puse la loc pistolul.

— Nu te grăbi, R.02. Avem destul timp pentru asta. Eu nu mă supăr. Sînt curios să aud părerile oamenilor din afară a căror judecată este limitată doar la noțiunile pe care le dă mediul lor înconjurător.

Dar... apropo... care-i situația cu noua instalație de apă potabilă ? Ne va mai trebui apă cel puțin o lună după ce... R.038, aștept raportul.

— Raportează R.038. Montarea s-a terminat. Probele au corespuns întocmai.

R.01 dădu ordin ca inginerul și doctorul să fie așezați în fotoliile în care șezuseră la început. Li se puseră din nou cătușele la mîini și la picioare și R.01 începu să vorbească plin de emfază :

— Domnilor, eu sînt lămurit. Nu vă mai contrazic. N-ar fi de demnitatea mea și ar fi inutil să încerc să vă conving de contrariu. Mai bine să vedem împreună ultima noastră instalație de apă care, cînd îi va veni timpul, va lucra acolo unde vom fi noi stăpîni.

Pe un ecran panoramic, care ocupa aproape tot peretele din fața lor, apărură o serie de instalații care defilară rînd pe rînd.

— Iată, domnilor, un procedeu nou, alimentat cu o forță de 1 800 megawați, și cu ajutorul căruia putem desaliniza, în fiecare zi, 570 milioane de litri de apă din ocean.

— Ne puteți da orice fel de cifre, atîta vreme cît sîntem în puterea voastră, zise inginerul, pentru că nu le putem verifica.

— Nu, inginerule, datele sînt absolut exacte. Cît privește **Puterea noastră**... Puterea noastră este nemăsurată. Pînă la mine, nimeni, în afară de Dumnezeu, nu a avut dreptul să se numească **Atotputernic**...

Vizibil stăpînit de un orgoliu nemăsurat, R.01 se porni pe un rîs nervos.

După un timp, liniștindu-se, continuă :

— Sînt într-adevăr cel mai puternic om care a trăit vreodată pe pămînt. Stăpînesc aerul, apa și uscatul... Stăpînesc gîndul omului, pot să-i modific caracterul, chiar și înfățișarea, printr-o simplă injecție.

— R.01, interveni R.02, dacă ții neapărat să-i pui la curent cu o serie de lucruri, deși nu aș vedea de ce, fă-le o injecție de informare direct în sistemul Popez. Avem serul pus la punct.

— Este o idee, R.02.

— Nu ținem să mai aflăm nimic în plus, precizează doctorul. Mai ales că, în principiu, cunoaștem o parte din așa-zisele voastre descoperiri. Parvin și la noi știri despre cuceririle științei...

— Nu-mi spui ceva deosebit. Corespondenții noștri de pretutindeni ne țin la curent cu tot ce este nou... și noi nu avem decît să punem în practică. Dispunem de fonduri uriașe și plătim foarte bine. Păcat că nu vreți să încercăm „serul de informații", este un procedeu foarte simplu. Serul înlocuiește „programul" mașinilor cibernetice... al creierelor electronice. Pentru că nu putem introduce în cutia craniană cartele perforate... ar fi incomod... mă înțelegeți... am recurs la acest lichid... e mai simplu... și el poate cuprinde mult mai multe date decît o cartelă sau chiar o mie de tratate. Ajuns în lichidul respectiv, care înmagazinează cunoștințele, îl îmbogățește considerabil și are aceleași funcții în cadrul procesului de memorizare. Ne scutește de mult timp. Reușim cu 0,5 centimetri cubi de ser să servim informații pentru care ar fi nevoie de ani îndelungați de studiu.

În cadrul organizației noastre avem numeroase elemente „pregătite" astfel și care acționează independent, oriunde s-a afla. Nu pot greși sau lua vreo inițiativă necunoscută nouă deoarece le dominăm voința și rațiunea, comportîndu-se ca niște roboți. Și, așa cum bănuiți, toate realizările noastre științifice nu sînt opera noastră ci „împrumuturi", ca să zic așa, de la centre științifice sau laboratoare de cercetări de pe întreg pămîntul.

În megafonul central se auzi un fîșîit ușor, apoi un glas :

— Vorbește R.0500... Vorbește R.0500.

— Te ascult, răspunse R.01.

— La trei mile de Centrul nostru s-a oprit o navă fără pavilion. Emite în cod același mesaj, la fiecare 3 minute.

— Am înțeles. Descifrați mesajul și dacă este interesant comunicați-mi-l. Pînă atunci, submarinul atomic de adîncime să-l distrugă. N-avem timp de pierdut cu el ! Ba nu, mai întîi să aflăm totuși despre ce este vorba... Poate mai facem rost de niște musafiri. Să se ia legătura cu comandantul navei. Folosiți gîndul atomic și computerul de traducere simultană pentru exterior.

R.03, preia comanda operației ! În orice caz, submarinul să-i paralizeze motoarele. R.02, vorbește cu Europa. Ia legătura cu R.013. Spune-i că peste două zile îl așteptăm.

— Și cu noi ce aveți de gînd ? întrebă inginerul care asistase pasiv la tot ceea ce se petrecuse pînă atunci.

— Nimic, răspunse R.01... Ar trebui să vă trimit la mina de uraniu. Mai fac însă o încercare... poate că v-a venit mintea la cap ! Astăzi îmi pot permite să fiu generos.

— Cred, interveni din nou R.02, că nu se vor aștîmpăra... Ar fi mai recomandabil să ne debarasăm de ei. O să ne încurce tocmai în zilele astea cînd avem atîta treabă...

— Știți, continuă R.01, făcîndu-se că nu l-a auzit pe R.02. Știți voi, timp de douăzeci de ani am adunat aici oameni de știință din diferite țări, savanți și oameni politici care consideră actuala stare de lucruri o umilință pentru specia umană. Ne-am străduit, și am reușit, să le asigurăm condiții de viață și de lucru superioare celor de pe restul planetei. Nu este vorba despre ființe inferioare cum sînt acestea pe care le veți vedea și care lucrează, inconștiente, pentru noi.

Un fîșîit ușor însoți ridicarea de către R.049 a unuia dintre storurile argintii pe care cei doi români le

văzuseră cînd intraseră pentru prima oară în această încăpere.

Spectacolul ce li se înfățișă era în afara închipuirii unei minți omenești normale.

Peretele de sticlă pe care-l dezvălui storul, lăsă să se vadă o serie de ființe cu siluetă umană care lucrau în acel fund de ocean. Unii săpau cu instrumente automate de foraj în stîncă, iar alții cărau cu un fel de containere cu elice bolovanii desprinși, ducîndu-i la o bandă rulantă care îi urca, undeva, probabil într-un depozit izolat de apă.

Nefericiții mineri, reduși în stare de sclavie, erau îmbrăcați în costume speciale de scafandri, mult mai simplificate decît cele cunoscute pînă acum de cei doi prieteni.

Se mișcau complet independent, cu gesturi aproape imperceptibile, dar „mersul" lor prin apă era foarte rapid.

Inginerul strînse pumnii și se stăpîni. Nu și doctorul care izbucni :

— Este monstruos ! Oameni aduși la treapta cea mai inferioară a existenței !

— Deloc, doctore, îl întrerupse R.01. Este mina mea de uraniu, materia primă a întregii noastre activități. Pentru progresul omenirii au fost sacrificate atîtea vieți, și unele foarte prețioase ! Ce mai contează cîțiva anonimi dacă noi vom reuși să schimbăm lumea...

— ...să o fericiți, să-i redați personalitatea și individualitatea !

— Da, doctore, am izolat cu pereți de sticlă specială, aici, în interiorul acestui vulcan, o suprafață anume, în care se mișcă și muncesc „cifrele" pe care le vedeți. Au ajuns să lucreze sub colivia asta mare, timp de o săptămînă, fără întrerupere și fără să-și dea seama ce fac.

În fapt, activează într-o stare de semiconștiență, vreau să spun că sînt pe jumătate adormiți, printr-un sistem de hipnoză colectivă de la distanță. Numai că aici hipnoza nu este provocată de o sursă umană ci de un dispozitiv realizat de noi, cu mult superior în ceea ce privește durata stării de hipnoză și forța sugestiilor ce se pot realiza.

Doctorul își aminti despre o experiență efectuată în Belgia, în cursul căreia „un specialist" în materie, Yvon Yva, făcuse să adoarmă într-un somn hipnotic un număr de unsprezece persoane, dintre care șase se aflau în holul unui magazin dintr-un oraș, iar celelalte cinci în alt oraș, situat la cincisprezece kilometri depărtare. Hipnotizarea fusese făcută dintr-un helicopter. Numele orașelor, pe care el nu și le mai amintea, erau în fapt, Châtelineau și Louviere.

Mai uitase doctorul că, după ce s-au trezit, cei hipnotizați au afirmat că au fost în Tahiti, unde au băut whisky.

— Și dacă stau în permanență în apă, cum îi hrăniți ? întrebă doctorul.

— Simplu, din apa mării în care lucrează : casca este prevăzută cu un gen de biberon și un mic „laborator" care le pregătește un ser din care sug cînd le este foame.

— Doar atît ?

— Da ! În fapt, în sistemul nostru de hipnoză le reducem la maximum senzația de foame. Puținul ser special pe care îl sug le este de ajuns ca să le mențină mușchii în stare de activitate.

— Și dacă se îmbolnăvesc sau se epuizează ? E firesc cu asemenea alimentație.

— Cuvîntul „boală" nu există în dicționarul nostru. Dacă se observă că unul nu se mai comportă normal este anulat pur și simplu...

— Cum pot rezista oamenii aștia în apă cu o simplă cască ? interveni inginerul.

— Asta e ! se umflă triumfător R.01. Nu-i vorba despre o simplă cască, așa cum ai spus...

— Este prea mică pentru a avea funcțiuni complexe...

— Da, căștile par mici la prima vedere. În realitate, însă, sînt construite pentru a ne oferi posibilitatea să comunicăm cu ei prin radio, să-i hrănim, să-i adormim și așa mai departe. Priviți tabloul pe care-l aveți în față. Fiecare manetă poartă numărul individului respectiv.

Un tablou identic mai există și în camera supraveghetorilor. În fiecare cască se află un receptor emițător cu o altă lungime de undă, care e modificată prin simpla schimbare a poziției manetei. Casca mai controlează și eventualul proces de gîndire al fiecăruia. De fapt, nu au de ce să se gîndească. Tot noi le paralizăm rațiunea printr-o serie de emisii continue pentru a-i face să fie obsedați de o singură idee...

— ...aceea de a munci, completă doctorul. Și, probabil că dacă vreunul dintre ei, sau mai mulți, se umanizează și încep să gîndească...

În acel moment, lîngă o manetă, începu să clipească un bec cu lumină liliachie.

— A început să gîndească, zise R.02 și apropiindu-se de tablou schimbă poziția manetei, a devenit lucid și a realizat condiția în care se află.

În secundele următoare, în difuzorul central se auzi o respirație întretăiată și doctorul înțelese că este vorba de un fenomen respiratoriu care precede sufocarea.

Era vorba, deci, despre un om care, nemaiavînd aer, își dădea, cum se spune, sufletul.

Înțelese că prin mișcarea manetei R.02 oprise oxigenul și că emițătorul din cască reda „în direct“ ultimele clipe ale nefericitului captiv.

— Ce se întîmplă ? L-ați omorît ! interveni doctorul indignat.

— Nimic grav, răspunse liniștit R.02. Individul dădea încă de multă vreme semne de indisciplină. Începuse să gîndească în afara sistemului nostru.

— Și, îi continuă fraza R.01, de cîte ori „scădem“ un număr transmitem operația prin toată rețeaua de difuzoare pentru a le aminti tuturor că n-au decît obligații.

Omul căruia i se tăiase oxigenul se prăbuși — murise, desigur — și alți doi captivi care primiseră comenzi de la supraveghetori îl purtară către banda rulantă pentru a fi evacuat ; în scurtă vreme, trupul neînsuflețit dispăru.

Pe chipul lui R.01 apăru un rictus batjocoritor :

— R.02, vezi că 01036 a încercat să îl ajute pe rebel. Scade-l !

R.02 se apropie de tablou și mișcă maneta celui care îndrăznise să-și ajute tovarășul de suferință.

01036 se clătină cîteva secunde. Duse mîinile la gît în semn că nu mai avea aer și apoi se prăbuși la rîndul său.

Din nou se auzi în difuzorul central o respirație întretăiată, bătăile unei inimi care se lupta cu disperare și apoi sunetele încetară.

— De ce nu-și scoate casca ? spuse ca pentru sine doctorul.

— Știe că nu poate, îi răspunse R.01. Este sudată la gît. Și apoi, tot nu ar găsi aer, s-ar îneca. Nu are nici o ieșire, colivia nu corespunde cu exteriorul. Totul este calculat...

— Științific, mormăi furios inginerul.

— Da, științific, inginerule. De altfel, aflați că vom renunța curînd la această mină pentru că am reușit să aplicăm un sistem modern de a extrage uraniu direct din apa mării. Este vorba despre un absorbant din fibre acrilice capabil să extragă patru grame de uraniu, pe un gram de absorbant, în zece zile.

Inginerul Florian Pintilie nu se miră de cele spuse de R.01. Era vorba tot despre rezultatul unui spionaj științifico-industrial comis de această abominabilă bandă.

Citise, nu de mult, într-un ziar din țară, despre rezultatele obținute în acest domeniu de cercetătorii japonezi de la Institutul Guvernamental „Shikoku" și de la Agenția de științe industriale și tehnologice.

CAPITOLUL V

În cîteva minute R.01 omorîse doi oameni. Și totul se petrecuse fără să-i treacă prin minte că ar putea fi pedepsit. Din contra. Avea judecata deformată a oricărui bolnav mintal, stăpîn absolut, care crede că uciderea unui om ce nu se conformează liniei sale de conduită este în favoarea societății. Spre binele și progresul umanității.

Captivii din mina de uraniu, precum și toți cei pe care-i folosea în restul vulcanului, proveneau din echipajele unor vase pe care le ademenise prin mesaje S.O.S. mincinoase, și pe care le atacase după metoda tradițională a piraților.

De bună credință, comandanții navelor care circulau pe ruta normală, spre sudul Australiei, cînd recepționau

un mesaj în care li se cerea ajutor într-un punct învecinat cu vulcanul, deviau de la itinerariu ; cînd erau în raza submarinelor bandei navele erau imobilizate și li se cerea echipajelor să debarce. După care, navele respective erau scufundate fără milă. Așa își făceau rost piraţii și de proviziile pe care nu le puteau produce în vulcan.

După ce nefericiţii oameni erau duși în „sediu", se făcea o preselecţie minuţioasă, operaţie pe care o efectua un medic specialist.

Doctorul Adrian Georgescu se gîndi că respectivul „specialist" era un om cu aceeași pregătire ca și a lui, dar care-și pusese priceperea în slujba unei acţiuni criminale. Îl detesta, în sinea sa, pe acest individ care trădase cele mai elementare principii ale eticii profesiunii sale. Nu-și mai putu stăpîni mînia și izbucni :

— Aţi ucis doi oameni, pentru nimic, prin simple mișcări de manete ! Cum de puteţi trata fiinţele umane mai rău decît pe niște cobai ?

R.01 nu se supără de izbucnirea doctorului. Era dispus să dea orice explicaţie pe linia convingerilor sale, astfel că răspunse calm, ba chiar pe un ton de ușoară ironie :

— Tinere doctor, te-a impresionat scoaterea din circulaţie a două numere, hai să zicem a doi oameni. Ce părere ai însă despre ce au făcut războaiele, exploziile atomice de la Nagasaki și Hiroshima sau, mai la obiect, de ceea ce pregătim noi omenirii ?

— Sînteţi niște criminali de rînd, riscă doctorul.

— Te grăbești, dragul meu. Criminal este cel care cu o piatră, un ciomag, un cuţit sau o armă ucide un om. Și cînd se întîmplă asta se face atîta tărăboi ! Toate mijloacele de informare urlă luni de zile. Se fac anchete, reconstituiri, tribunale de oameni serioși își pierd luni de zile ca să judece „cazul" și de multe ori se ajunge la achitare sau la suspendarea pedepsei. Sînt

și țări cu pretenții, în care arestarea, și uneori executarea fără judecată, sau cu o judecată sumară, par fapte logice și în interesul națiunii.

Sînt de acord că a omorî unul sau mai mulți oameni este o crimă. Dar cînd este vorba despre uciderea a zeci de milioane, nu mai este vorba despre o crimă, ci despre artă. Artă ! Înțelegi ? În timp de pace această „artă" a războiului se învață în școli superioare, în academii militare, iar cei ce în războaie dovedesc că au reținut cel mai bine arta de a ucide sînt decorați. Și eu am făcut instrucție militară și-mi amintesc că eram pedepsit dacă nu reușeam să îndeplinesc punctajul la trageri sau dacă nu dovedeam îndemînare la exercițiile de luptă corp la corp cu baioneta. Mi se spunea de multe ori că dovedesc blîndețe atunci cînd înfigeam baioneta în bietele manechine umplute cu paie. Și aveau — îmi dau seama acum — multă dreptate. Ca să fii puternic nu trebuie să ai slăbiciuni !

Doctorul Adrian Georgescu îl privea, cu un calm greu stăpînit, pe acest monstru dezaxat care punea la cale distrugerea unei părți din omenire.

— Domnule R.01, zise el, te-aș întreba, cîtă istorie știi ?

— Te asigur că știu destulă. Lucrez chiar la modificarea manierei în care au înțeles oamenii să lase istoria să se desfășoare după normele convenționale ale unei tradiții stupide.

— Nu mă miră, își continuă doctorul șirul gîndurilor. Toți cei ca dumneata s-au considerat creatorii unei noi istorii. Au crezut asta și uneori au reușit pentru scurtă vreme să-i convingă și pe alții. Apoi au pierit rușinos.

— Nu mă supăr că mă asemui cu o serie de aventurieri semidocți la care te gîndești. De data asta însă, faptele se deosebesc...

— Așa au gîndit toți cei care au visat să stăpînească lumea, cît timp erau tari. Sînt destule pilde de oameni care s-au crezut deasupra istoriei. Indivizi izolați de restul omenirii prin rațiunea lor deformată și care au făcut abstracție de popoare.

— Eu, răspunse R.01, nu voi face abstracție de popoare decît... după ce le voi distruge.

Profitînd de ezitarea doctorului, inginerul interveni ca în glumă :

— Regret că trebuie să te întreb, dar n-ai să te plictisești singur, sau cu ai dumitale, după ce vei distruge toată Terra ?

— Să nu exagerăm, inginerule. Nu vom distruge toată Terra. Mîna asta de oameni care lucrăm aici, vrem doar să îndreptăm lumea, s-o însănătoșim. De aceea nu folosim explozibil atomic. De ce să infectăm pămîntul cu particule radioactive ?

— Sînt de admirat oamenii miloși ca dumneata, continuă ironic inginerul.

— Nu e vorba de milă, răspunse R.01, ci, dacă pot spune așa, de un oarecare interes bine calculat. În primul rînd, merită să mai trăiască oamenii superiori.

— Și cine stabilește criteriile ? întrebă doctorul. S-a mai agitat, cu urmări tragice, teoria asta a oamenilor superiori.

— Cei care o vor putea face vor stabili și criteriile. Ți-am mai spus că trebuie îndreptate greșelile făcute... precizez, prin semnarea înțelegerii care a pus capăt ultimului război mondial.

— Repeți aceeași greșeală pe care au făcut-o toți cei care au încercat să iasă din limitele admise ale ființei umane.

— Nu, i-o reteză cu asprime R.01. Acum va fi cu totul altfel ! Iată, în acest fund de vulcan am instalat o rampă de lansare pentru rachete propulsoare. Ați văzut la intrarea în crater, paravanul artificial de corali

care ne protejează de indiscreția avioanelor. În ultimele săptămîni am trimis pe o serie de asteroizi rachete propulsoare, cu combustie atomică, și care nu așteaptă decît semnalul nostru. Fiecare rachetă de-a noastră se află pe asteroidul a cărui suprafață corespunde suprafeței obiectivului pe care vrem să-l distrugem. Țintele sînt stabilite și pe parcurs putem face orice corectare. Problema energiei care frămîntă astăzi tot Universul, noi am rezolvat-o. Folosim energia atomică în orice împrejurare, pentru vapoare, avioane și rachete. Se știe că energia unei tablete de U.235, mare cît o nucă...

— ...ar fi suficientă pentru ca un automobil modern să parcurgă 100.000 de mile, îl întrerupse inginerul.

— ...exact, aprobă R.01. Asta ar însemna de patru ori ocolul Pămîntului.

— ...și mai știu că o uncie de uraniu 235 conține o cantitate de energie calorică egală cu aceea a 30.000 galoane de benzină... și mai știu că... dar ce rost are să ne etalăm cunoștințele ? încercă inginerul să pună capăt unei discuții inutile pentru el. R.01 avea însă chef de vorbă, astfel că nu voi să se oprească.

— Ceea ce nu știi însă este că, pînă la noi, nimeni nu a descoperit încă un procedeu de a extrage direct energie dintr-o singură uncie de uraniu. Noi am dotat rachetele noastre cu motoare avînd combustibil atomic. Deci mărimea motoarelor, distanțele și problema spațiului pe care-l ocupă rezervoarele de combustibil nu mai există pentru noi.

— Și ce vă asigură că procedeul nu vă va juca o festă ?

R.01 privi triumfător spre cei de față și se arătă bucuros că poate să se mai laude cu încă ceva.

— Ei, aici vei afla niște lucruri noi, pe care sigur că nu le știți, despre fuziunea controlată.

— Nu s-a reușit încă, sări inginerul.

— Ba da, tinere ! În California, și-ți spun și laboratorul — se numește „Lawrence Livermore“ — s-a realizat fuziunea unor gaze la o temperatură de 130 milioane de grade Celsius, folosindu-se ca „pereți de reținere“ cîmpuri magnetice. Noi știam că gazele pot fuziona și degaja energie începînd de la o temperatură de 100 milioane de grade.

Savanții de acolo nu reușiseră pînă acum decît o temperatură de 30 de milioane de grade. Depășind limita de căldură au ajuns să obțină o fuziune care a durat doar 5 milionimi de secundă, adică de 12 ori mai mult decît pînă acum. Agenții noștri ne-au ținut la curent cu procedeul și astăzi sîntem foarte departe. Te-ai liniștit ? E o problemă rezolvată ! R.03, aprinde ecranul numărul 0. Vedeți — se adresă el iarăși românilor — aveți în față sistemul solar redus la scara acestei machete.

Pe un ecran cu nuanțe albăstrui se contură astrul central în jurul căruia se mișcau, la o viteză utilă pentru a se putea urmări, planetele sateliți ai Soarelui.

Alături, pe alt ecran, se vedeau separat, numai în mișcarea lor de rotație, planetele Marte și Jupiter în jurul cărora apăreau cu viteză fulgerătoare puncte întunecate ce dispăreau de îndată.

— Practic, reluă R.01, pe mine, din tot sistemul ăsta solar nu mă interesează decît asteroizii pe care-i vedeți în jurul planetelor Marte și Jupiter, acești inutili bolovani de piatră dură care se rotesc în jurul lor.

— Și dumneata le-ai găsit, mărinimos, un rost sub soare, încercă doctorul.

— Da, după cum ați văzut, cînd erați încă pe navă, și ați asistat la scufundarea insulei vulcanice cu care s-a dovedit cît de precis este dispozitivul nostru. Nu am făcut — în cadrul unei repetiții generale — decît să repetăm istoria...

Privi din nou cu aceeași cutezanță la cei din jur.

— Istoria, sau așa ceva — și povestea n-am scornit-o eu. Ați auzit de Atlantida. Cîte capete, atîtea teorii au fost lansate în legătură cu trista ei soartă. Ultima și cea care-mi convine de minune, este cea a savantului italian Flavio Barbiero.

Cei doi captivi dădură din cap afirmativ, în semn că erau informați.

— Văd că știți! Ei, bine, Barbiero pretinde — și vreau să-l cred — că acum aproximativ zece mii de ani, un imens asteroid, în greutate de peste 200 miliarde de tone și cu diametrul de 6-7 kilometri, avînd o viteză de 30 kilometri pe secundă, a lovit Pămîntul, nu departe de Florida de astăzi. Ca rezultat al impactului, axul Terrei s-a modificat, nivelul apelor, mărilor și oceanelor a crescut, pe tot globul s-au declanșat cutremure și ploi torențiale. A fost momentul, după cum pretinde Barbiero, cînd civilizația Atlantidei și frumoasa ei capitală, Poseidonia, au dispărut pentru totdeauna. Rachetele noastre, trimise pe o serie de asteroizi, vor produce la comandă jeturi atît de puternice încît îi vor scoate din orbită, și, conduși de noi, asteroizii respectivi vor lovi țintele pe care ni le-am propus.

— Așa cum ați văzut cu mica insulă vulcanică pe care am scufundat-o sub ochii voștri, le reaminti R.02.

— Am priceput, zise doctorul, ni s-a mai spus de cîteva ori. Ca atare, noi doi, în situația în care ne aflăm, se pare că nu mai are rost să punem întrebări. Totuși...

— Totuși, ce? sări R.01.

— Dacă bombardați anumite puncte de pe pămînt și repetați istoria, sau așa ceva, cum ați spus, urmările nu pot fi altele decît cele ce au avut loc după scufundarea Atlantidei. Deci, se alege praful de planetă și de voi toți și...

— Nu-i chiar așa, doctore, îl întrerupse R.01. Nu ne duce grija. Știm ce facem.

— Atunci, reluă doctorul, dacă înțeleg bine, vreți să distrugeți anumite centre și să rămîneți voi stăpînii lumii... voi, mîna asta de răufăcători ? !

R.01 îl străfulgeră cu privirea pe doctor, dar cum avea în minte încheiate anumite socoteli, zise cu o silită stăpînire de sine :

— Te apropii de adevăr, minus invectivele de care nu vei mai avea timp să te căiești ! Conducerea lumii se află în cîteva mari orașe iar forța ei stă în o serie de depozite de armament care sînt și ele vizate. Odată lovite aceste dispozitive, toată rețeaua se destramă și vom interveni noi. Dar, cum ați depășit măsura, să terminăm. R.03 !

— Era și timpul ! zise cel vizat.

— Să fie duși în grota crabilor. De operație răspunde R.05, secretarul meu. Legați-i bine !

Făcu o pauză, după care spuse ca pentru o persoană care nu se afla de față :

— R.05 ! Nu-i mai lăsa să se joace ! Nu că ar mai putea scăpa, dar mi-am pierdut destulă vreme cu ei...

Ridicîndu-se din fotoliu se adresă celor de față :

— R.02 și R.03, veniți cu mine la o consfătuire în biroul blindat.

Cei trei părăsiră încăperea printr-o ușă cu comandă fotoelectrică.

Pe ultima ușă din dreapta își făcu apariția un ins înalt, mușchiulos, îmbrăcat într-un costum alb și purtînd pe cap o bonetă de medic.

Avea fața mult mai lucioasă decît ceilalți dar ceea ce-l deosebea efectiv de toți, erau ochii săi negri și fața albă, de un alb ciudat.

Era însoțit de alți doi indivizi, tot în halate albe, care aduseseră cu ei niște frînghii. Și, pe măsură ce le desfăceau românilor cătușele cu care erau prevăzute fotoliile, îi legau cu frînghiile.

Doctorul se zbătu și, drept răspuns, cînd ajunse pe podea, primi de la șeful călăilor un vîrf de pantof în coapsă. Gemu înfundat, mai mult de revoltă decît de durere.

— Fiară, de ce mă lovești ?

— Mă mir, replică acesta pe un ton plin de ură, cum de a avut Șeful atîta răbdare cu voi... niște gunoaie, pe care o să vă duc în Grota crabilor, pe unde evacuăm deșeurile...

— Animal cu chip de om, sîntem în puterea voastră, dar pariez pe ce vrei că o să sfîrșiți mai rău ca noi. După cum te-ai deghizat în halat alb și cu bonetă, pretinzi că ești cadru sanitar, ca și gorilele care ne-au legat... Și cum de vorbești românește, că nu te văd cu casca specială ?

O nouă lovitură de pantof în coaste, iată ce primi doctorul în loc de răspuns.

— Țineți-vă gura, leprelor, veți uita în curînd totul... morții n-au amintiri. Te deranjează halatul și boneta mea ? Ei, află că sînt și eu doctor, și încă absolventul unei facultăți vestite, despre care tu habar nu ai ! Și acum, hai, mișcați-vă !

— Nu putem umbla legați fedeleș, asta poți s-o știi și fără să fii doctor !

— Rostogoliți-vă, sau poate vreți să vă duc în brațe ? Sînt numai cîțiva metri pînă la ascensorul de gunoaie.

Într-unul din pereții în care se aflau ușile cu comandă fotoelectrică, alunecară spre dreapta și stînga două plăci lăsînd să se vadă un ascensor de serviciu care se afla la nivelul încăperii.

— Hai, mai repede, rostogoliți-vă cu forțe proprii, aici energia o folosim pentru scopuri mai înalte.

Ca să scape de loviturile de pantof, doctorul și inginerul încercară, dar fără rezultate prea vizibile, să se rostogolească.

R.05 le făcu semn celor două gorile care, nu cu prea multă blîndețe, îi băgară în lift.

— Ei, voi, se adresă R.05 celor două ajutoare ale sale, închideți sistemul de aerisire al grotei, ca să terminăm cu povestea asta cît mai repede.

Doctorul, care auzi ultimele cuvinte ale lui R.05, rosti cu o ironie plină de revoltă :

— Mulțumesc pentru omenia cu care ne tratați. Mă impresionează mila de care dați dovadă.

R.05 nu scăpă vorbele doctorului și se simți obligat să dea o explicație :

— Purtarea mea este justificată. V-am spus că sînt medic și fac totul ca să nu suferiți prea mult.

Apoi, ca și cum și-ar fi pierdut răbdarea, făcu celor doi oameni ai săi semn să plece.

Ușile glisante se închiseră și liftul porni, nu înainte ca plăcile din perete să se închidă și ele, fără nici un zgomot.

În încăpere nu mai rămase decît misteriosul medic care dădu din cap ca și cum ar fi vrut să-și spună că totul este în ordine.

CAPITOLUL VI

Oamenii lui R.01 numiseră acest punct din ansamblul submarin al vulcanului : **Grota crabilor.**

În sistemul de evacuare a deșeurilor de tot felul, această cavitate naturală, situată nu prea departe de suprafața oceanului, în uriașul vulcan, servea drept ultimă treaptă pentru diverse scopuri. De aici, pe o bandă

rulantă se făcea periodic, noaptea, scoaterea diverselor gunoaie și resturi din diferitele ateliere și laboratoare. Vulcanul avea o instalație de apă curentă, care era produsă de uzina de desalinizare, și o canalizare pentru reziduurile laboratoarelor și ale instalațiilor sanitare. Pompe puternice, acționate cu energie atomică, asigurau deversarea în ocean, într-un curent care curgea spre sudul vulcanului.

Printre crăpăturile grotei care, pe lîngă un sistem de aerisire condiționată, avea și o legătură bine mascată cu suprafața, își ducea viața o colonie de crabi mijlocii care mișunau nestînjeniți în ochiurile de apă, hrănindu-se cu puzderia de plante marine ce creșteau pe pereții grotei.

Crustaceele acestea, ca toate semenele lor din alte mări și rîuri, aveau un abdomen scurt, mai mult lat decît lung. Cînd se deplasau, se mișcau cel mai des în direcție laterală. Ca și despre mersul racului — cu care crabul este frate bun — se spune că e spre înapoi. Este o greșeală, deoarece branhiurele înaintează lateral, în timp ce macrurele se deplasează și înapoi, nu însă cînd umblă ci numai cînd înoată.

Deși au crusta destul de dură, dintr-un firesc instinct de conservare, crabii își camuflează carapacea plină de ghimpi și peri cu plante acvatice și căsuțe de polipi. Astfel, langustina își acoperă corpul cu mîlul nisipos de pe fund, iar crabul „Dromia vulgaris“ își ia singur cu cleștele diferite fragmente vegetale sau spongieri și le înfige direct în țepii chitinoși de pe spate. De obicei, materialele de camuflaj au culoarea mediului înconjurător.

În bine cunoscuta sa operă „Lumea animalelor“, vestitul om de știință german, Alfred Edmund Brehm, arată că, după un studiu experimental într-un acvariu alb în

care a pus bucățele de hîrtie roșii și albe, crabii au ales hîrtiile albe. Într-un acvariu vopsit jumătate în alb și jumătate în roșu, crabii îmbrăcați anterior unii cu hîrtii roșii și alții cu hîrtii albe, s-au dus în compartimentele de culoarea respectivă. De unde se trage concluzia că aceste ființe neînsemnate au posibilitatea să distingă culorile.

O anumită specie de crabi, cum sînt cei aduși din China, sînt călători și migrează din mare în sus pe fluvii.

Dacă în drumul lor întîlnesc obstacole, ies pe uscat și se deplasează multă vreme pe marginea apelor. Sînt astfel capabili să meargă sute de kilometri. Așa unii ajung, de exemplu, pe Vltava pînă la Praga. Cînd se maturizează, crabii se întorc înot din nou în mare.

* * *

Ca un elev care își rememorează lecția de zoologie, inginerul își depăna în minte noțiunile despre aceste crustacee pe care le vedea — cu ochii împăienjeniți — agitîndu-se în grotă.

Lumina slabă se răspîndea, gălbuie, de la un bec famelic acoperit cu un glob etanș.

Inginerul azvîrlit de cele două gorile pe o parte simțea prezența doctorului, căruia îi auzea respirația întretăiată.

Florian Pintilie, pe drumul unei vieți abia începute, înțelesese că totul se sfîrșise și nu mai spera să mai scape. Îi părea rău că trăise atît de puțin.

Luase cunoștință de toate grozăviile plănuite de R.01 și de banda sa, de aruncarea lor la gunoi, după ce li se zugrăvise, în mod cinic, viitorul tragic al omenirii.

Era liniștit ; nu-și putea închipui că istoria poate sta la cheremul unui grup de oameni bolnavi mintal. Chiar dacă va muri — și era sigur că va muri — avea deplină încredere în forțele sănătoase ale binelui, care, unite, au pus întotdeauna capăt, la timp, unor aventuri de acest gen.

Spera că mesajul lui, cu toate tertipurile bandei, a dat un început de alarmă.

R.01 și oamenii lui, dominați de inconștiența pe care o dă deteriorarea rațiunii, nu se gîndeau, desigur, că mesajul fusese recepționat și, undeva, va fi luat în seamă.

La început îi fu frică să vorbească, temîndu-se că și grota este supravegheată prin sistemul general.

În fapt, după aproape o oră ar fi trebuit să se fi asfixiat amîndoi, mai ales că medicul vulcanului vorbise despre închiderea sistemului de aerisire.

Privi spre cîțiva crabi și își spuse că de aer au nevoie și ei. Deci, atîta timp cît crustaceele vor fi vioaie însemna că atmosfera este încă respirabilă.

Își luă curajul și șopti :

— Adrian ! Adrian ! mă auzi ?

— Da, te aud, răspunse doctorul... am început să mă obișnuiesc cu atmosfera de aici, dar mi se pare... sau am numai impresia că aerul, sau ce-a mai rămas din el, nu mai este respirabil. Sînt convins că într-o oră se termină și cu el și cu noi.

Inginerul ezită să-și spună părerea, după care zise timid, deși își dădea seama că întrebarea este inutilă :

— Ce crezi că-i de făcut ?

— Dacă aș avea mîinile și picioarele dezlegate, ți-aș da, poate, un alt răspuns decît cel pe care îl aștepți...

Dar... cum sînt în aceeași situație ca tine, poți să-ți dai singur ce răspuns ți se pare mai încurajator.

— Îmi este din ce în ce mai greu să respir... inima s-a lenevit de tot... deși am impresia că nu s-a schimbat

mare lucru în conținutul acestei blestemate atmosfere.

— Și eu am aceeași impresie, deși simt că nici inima mea nu-și prea face datoria. Din păcate, urmăresc fenomenul ca medic și faptul că o fac pe pielea mea nu mă înveselește deloc.

Într-adevăr, atmosfera de acolo din grotă nu se modificase cu nimic. Senzațiile de început de sufocare pe care le aveau cei doi erau datorate, în primul rînd, stării lor psihice și apoi faptului că frînghia le strînsese cavitatea toracică împiedicînd astfel o respirație normală.

Nu era mai puțin adevărat că aerul era destul de poluat de resturile de gunoaie care se aflau încă în grotă.

Un mare semn de întrebare îl constituia însă și pentru doctor agitația crabilor care, ca orice ființă, aveau nevoie de aer. Înțelese, deci, că grota avea o legătură cu atmosfera, care nu putea fi obturată, și că ordinul dat de doctorul vulcanului de a se închide sistemul de aerisire ori nu fusese executat, ori avusese menirea să-i sperie și mai mult. Dacă se întîmplase așa, atunci R.05 reușise să-i alarmeze în măsura în care să aibă senzații false de sufocare.

Inginerul fu cel care rupse din nou tăcerea. De data asta nu mai avea o simplă impresie, ci simțise o boare de aer curat năvălind în grotă.

În plus, funia cu care era legat începuse să cedeze. Deși nu-i venea să creadă, își încordă brațele și le simți libere. Șopti pentru doctor :

— Adriane ! Adriane ! Ce se petrece ? Simți aer proaspăt ? Drace ! Am reușit să rup frînghia... putredă... tăiată... nu-mi dau deloc seama... Vine aer, Adriane !

Doctorul nu răspunse iar inginerul își opri brusc manifestarea de entuziasm. De undeva, de deasupra ușii,

un difuzor dădu semne că a fost branșat și că cineva se pregătește să spună ceva.

Fără să-și schimbe gîndurile între ei, cei doi prieteni blestemară încă o dată, în sinea lor, acest cuib de năpîrci care introduseseră spionajul electronic pînă și la rampa de gunoaie.

Fîșîitul în difuzor se amplifică și atunci recunoscură vocea destul de antipatică a lui R.01.

— R.05... vorbește R.01 ! Am legătura cu tot dispozitivul. Indiferent de unde te afli, treci pe la grotă ca să te convingi personal că cei doi n-o să ne mai plictisească... Dacă n-au murit, lichidează-i și raportează-mi imediat în biroul blindat. Ascult !

De unde se afla, R.05 confirmă recepția și răspunse prompt :

— Sînt aproape de grotă, șefule... Cred că s-a terminat cu ei. Le-am închis și ultima sursă de aer... Merg acum acolo și-i evacuez pe banda rulantă care ridică gunoaiele în mare.

Poate că nici un sentiment omenesc nu este mai chinuitor decît incertitudinea.

După ce inginerul își lichidase legăturile și doctorul făcuse la fel, o scînteie de speranță li se aprinsese în suflete.

Erau liberi, aveau aer, deci puteau să mai nădăjduiască. Acum însă totul se prăbușise. R.01 nu uitase de ei și-l trimetea pe R.05, care se purtase atît de brutal, să se asigure că au murit.

Nu mai știau ce să creadă dar, oricum, nu se gîndeau că mai este cazul să se aștepte la vreun menajament din partea secretarului lui R.01.

Inginerul se apropie de doctor și-l ajută să se ridice. Nu-i fu greu deoarece acesta își mișcase membrele, ușor amorțite, și recuperase o parte din forțe.

— Ce facem, Adriane ? întrebă el în șoaptă.

— Acum pot să-ți răspund, dragul meu, că nu mai sîntem legați. Bruta aia va veni curînd să ne lichideze. Mai încercăm o ultimă șansă. Trecem în dreapta și în stînga ușii, iar cînd va intra o să-l mîngîiem... să ne ție minte !

În cîteva secunde cei doi încadrară ușa formată din două tăblii glisante. Auziră imediat zgomotul foarte slab pe care-l făcea ascensorul ce tocmai se oprise în fața ușii a cărei deschidere era comandată, în aparență, numai pe dinafară.

Cînd R.05 intră în grotă, inginerul îi prinse brațele iar doctorul, care era mai voinic, îi trase un pumn sub bărbie, cu toată setea.

R.05 se clătină, cît era el de masiv, și se întinse la pămînt. Cu resturile de frînghie cei doi îl legară cu mîinile la spate și îi imobilizară gleznele.

Doctorul se aplecă și îi cercetă respirația și pulsul.

— Cred că l-am legat degeaba. Nu prea mai are șanse să ne deranjeze. L-am lovit cam tare. Îmi pare rău.

— Ascultă doctore, se indignă inginerul, cînd este vorba despre viața noastră părerile de rău nu au nici un rost. Nu te-am știut chiar așa de violent, dar ceea ce ai făcut a fost bine. Mi se pare însă ciudat că a venit fără să ia nici o măsură de prevedere. Uite, are în buzunare o lanternă, pistolul cu care trebuia să ne lichideze și... un radio-telefon.

— Dă-mi lanterna. El este. Secretarul monstrului.

Doctorul aprinsese lanterna și o îndreptase spre fața adversarului.

— Nu e mort ! Hai să-l tragem lîngă gura de aer. Aerul proaspăt o să-l învioreze.

R.05 era greu, în jur de nouăzeci de kilograme și avea un corp atletic. Îl traseră aproape de gura de aer, plini de mirare însă că un bărbat voinic și înarmat nu a opus nici o rezistență.

Era clar că lovitura doctorului îl costase destul de mult așa că, în primele minute, își pierduse cunoștința. Acum însă își revenise pe trei sferturi și dădea semne că vrea să vorbească.

Doctorul Georgescu îi lumină fața cu lanterna și constată că totul este în ordine. Ciudatul personaj vorbea românește. Își dăduseră seama de asta de prima dată cînd îl văzuseră și le vorbise fără intermediul vreunei căști care să emită conversația computerului de traduceri simultane.

„Ciudat, își spuse doctorul în sinea sa. Un medic care știe românește, rătăcit într-un vulcan straniu, în sudul Oceanului Indian." Își pusese tot felul de ipoteze dar singur găsi că nu rezistau la examenul logicii. Îl întrebă într-o doară pe inginer, deși era sigur că nu va căpăta un răspuns ca lumea :

— De unde o fi știind banditul ăsta românește ? Și dacă știe limba noastră, de ce s-o fi purtat ca un bădăran cu mine ? N-avea nevoie să mă lovească. Putea să vorbească și-l ascultam.

Inginerul primi întrebarea destul de surprins, nu atît prin faptul că doctorul pierdea timpul cu inutilități, ci pentru că punea o problemă care, analizată, năștea zeci de alte întrebări. De aceea spuse ce-i trecu prin minte :

— Sînt oameni care au curiozități. O fi învățat la el acasă. Eu am avut un coleg care-și folosea timpul liber învățînd cel mai puțin răspîndit dialect arab.

— Și ?...

— Și acum este profesor de transmisiuni la un liceu de specialitate din provincie.

Doctorul mîrîi nesatisfăcut și fixă lanterna pe fața omului care părea că-și revenise complet.

— Domnule R.05, cred că mă auzi. După piciorul pe care mi l-ai dat în coaste îmi vine greu să-ți cer scuze pentru pumnul pe care ți l-am servit. Poate este

cazul să stăm totuși de vorbă. Dar să o facem cît mai încet pentru că desigur R.01 ne poate auzi.

Cel interpelat clipi ușor și mișcă afirmativ din cap :

— Domnule doctor Adrian Georgescu, fă bine și ia-mi lanterna din ochi. Nu avea nici o teamă : din toate încăperile vulcanului numai grota asta nu e supravegheată nici video, nici audio. Are doar, așa cum v-ați dat seama, un difuzor, pentru eventuale ordine. R.01, din megalomanie, vrea ca atunci cînd vorbește să fie auzit pretutindeni. Altfel nu-mi luam cu mine radiotelefonul. Lovești cam tare. Spre norocul meu sînt antrenat. Înainte de a fi reținut în personalul de aici am fost supus la o serie de probe de rezistență. Dar, hai, că pierdem timpul. Domnule inginer, dă-mi radio-telefonul, R.01 așteaptă raportul meu în biroul blindat. Este agitat, a survenit ceva nou.

Inginerul băgă în buzunar pistolul cu amortizor și, dîndu-se doi pași înapoi, umblă la radio-telefon.

— Vrei emițătorul, zise el, ca să dai alarma ?... Nici chiar așa ! Zău, lasă gluma ! Pînă una-alta sîntem în viață toți trei și ar fi o prostie să nu profităm de această situație.

— Pierdem vremea, domnule inginer. Apropie-mi emițătorul de gură, te conjur, este în interesul tuturor, zise R.05.

Inginerul luă microfonul în mîna stîngă iar cu dreapta ațintì pistolul asupra omului. Apoi se aplecă puțin și-i apropie aparatul de gură.

R.05 nu pierdu vremea și spuse în grabă :

— Aici R.05, sînt prins în grotă, legat și amenințat cu pistolul ! Ajutor ! Aju...

Doctorul îi puse mîna pe gură împiedicîndu-l să mai vorbească și-i porunci inginerului :

— Trage, Floriane, și om mai vedea !

Inginerul nu-l ascultă și spuse cu justificată mîndrie :

— Lasă-i gura liberă. Aparatul nu funcționează, l-am aranjat. Mă pricep la jucăriile astea, i-am scos bateria. Am vrut doar să-l încerc.

— Ai merita o lecție, Floriane. Crezi că am nevoie de emoții suplimentare, spuse indignat doctorul.

R.05 interveni zîmbind contrariat :

— Domnule doctor Adrian Georgescu... atunci cînd te-am cunoscut nu erai atît de violent...

Doctorul rămase perplex cîteva fracțiuni de secundă :

— ...Cunoscut ? pe mine ?... ce tot îndrugi ?... Te-am văzut astăzi pentru prima oară. Habar n-am cine ești și nu mă îndoiesc de memoria mea.

— Ba ar trebui să te îndoiești, Adriane. Nu am complet dreptate dar frica este de vină dacă nu mă mai recunoști. Dar... nu ați vrea mai bine să mă dezlegați ca să-i raportez lui R.01 ? Este extrem de bănuitor și cu toată demența lui, cînd este vorba de rele, creierul îi funcționează perfect. Trebuie să-i comunic că ați murit. Domnule inginer, pune bateria la loc. Cum de-ai crezut că nu-mi dau seama că emițătorul nu funcționează ? Beculețul roșu care arată că se poate vorbi, nu era aprins. Nu m-ai păcălit... vezi... tocmai dumneata !

— Atunci de ce ai cerut ajutor ? mormăi inginerul, puțin stînjenit.

— Ca să vă încerc și eu pe voi !

— Și dacă trăgeam ? Pe urmă era inutil să-ți cer scuze.

— Îți cer eu scuze, pentru că încărcătorul pistolului este gol !

Inginerul mișcă siguranța tocului armei și trase încărcătorul, care era într-adevăr gol, și spuse către doctor :

— Da, este gol. Se ține de șotii băiatul, deși nu era nici cazul și mai ales locul.

Doctorul se ridică în picioare și încercă să-și pună ordine în gînduri.

— Nu mai înțeleg nimic! Figura dumitale nu-mi spune mare lucru. Dar glasul, glasul seamănă cu cel al unui om la care am ținut foarte mult.

R.05 oftă ușor.

— Și acum nu mai ții la el?

Un alt oftat, de astă dată mai adînc, precedă răspunsul doctorului:

— Nu am la cine să mai țin. A dispărut acum opt ani, mi-a mai scris de cîteva ori și apoi n-am mai știut nimic despre el... Dar ce legătură au toate astea cu dumneata?

Doctorul se aplecă, pe jumătate convins, și-l dezlegă.

R.05 răsuflă usurat și-și agită membrele ca să le dezmorțească, deși nu simțea prea multă nevoie. Nu se mișcă de jos deoarece inginerul îl pîndea, în continuare.

De doctor nu-i mai era teamă. Intuia că străinul parcursese o bună bucată de drum în sufletul lui. Își dădea seama că, deși era prada unei dramatice incertitudini, triumfase instinctul care îi spunea mai mult decît realitatea aparentă.

— Ți-am spus că ne cunoaștem, Adriane. Și insist să mă crezi...

— Omul despre care ți-am vorbit era medic.

— Și eu sînt medic.

— Da, însă tu ești amestecat în această monstruoasă afacere. Dar cel mai important lucru este că omul era negru, iar tu...

R.05 se ridică în capul oaselor.

— Iar eu sînt Mayambé... colegul tău de la facultatea de medicină din București.

Inginerul izbucni într-un rîs nervos, necontrolat:

— ...să te podidească plînsul, nu alta. Maestre, stai culcat și lasă gluma. Mai tare ca în „Cele două orfeline"! Omul al cărui nume vrei să ți-l însușești era un

tînăr negru ; Adrian mi-a vorbit mult despre el... Tu ești alb ca mine...

R.05 încercă din nou :

— Adriane, luminează-mi fața.

Doctorul se conformă dar reveni cu același noian de îndoieli :

— Ești alb... deși caracterele somatice nu sînt de european. Părul, ochii, pometii, buzele și mai ales glasul de care-mi amintesc foarte bine... Domnule, oricine ai fi... te văd că ai trecut de partea noastră... dar încetează cu jocul ăsta stupid. Merge în basme dar acum este vorba de viața noastră. Mayambe era negru... într-o vară l-au vizitat și cele două surori ale sale...

— Alide și Natome, spuse R.05 ; am făcut o plimbare pe Dunăre. Doctorul Adrian Georgescu era din ce în ce mai nedumerit.

Cele cîteva amănunte date de străin erau exacte. Și, totuși !

R.05, stînd tot în capul oaselor, băgă mîna la subțioara stîngă și scoase un încărcător de pistol, plin :

— Domnule inginer Pintilie, pune încărcătorul la locul lui. Montează bateria și dă-mi emițătorul să-l anunț pe R.01. Cred că este foarte nervos, dacă mă cheamă prin sincrafon.

Într-adevăr, cu o fracțiune de secundă mai devreme, se auzise, venind dinspre Mayambe, un țiuit străin a cărui sursă doctorul nu reuși să o localizeze.

Inginerul realiză însă că este vorba de minusculul receptor denumit sincrafon, cu o singură lungime de undă. Persoana care poartă în permanență acest receptor este obligat să cheme, prin orice mijloace de comunicație, sediul organizației din care face parte.

Inginerul luă încărcătorul, îl puse la locul lui, și-i dădu arma doctorului, cerîndu-i să nu-l slăbească din ochi. Apoi montă bateria.

R.05 întinse mîna spre el și spuse :

— Tot nu puteți ieși de aici fără mine. Numai eu știu cum se deschide ușa pe dinăuntru. Acum dați-mi telefonul-radio și dacă veți avea vreun motiv, împușcați-mă.

Inginerul, la un gest al doctorului, îi întinse aparatul. R.05 mută maneta pe emisie și spuse în grabă :

— R.01, aici R.05, am întîrziat din cauza ușii de la grotă care se blocase... Totul este în ordine. Străinii sînt acum cenușă. I-am dirijat, după ce m-am convins că nu mai trăiesc, spre crematoriul de gunoaie... Terminat... Aștept ordine.

Vocea lui R.01 se auzi imediat în difuzor :

— Am să te trag de urechi pentru întîrziere. Mergi acum în camera de comandă generală și așteaptă-mă acolo. Cunoști cifrul. Supraveghează totul între timp, pînă vin și eu.

R.05 nu se speriase de „amenințarea" lui R.01, astfel că îi răspunse calm prin radio-telefon :

— E-n ordine, șefule. Știu cifrul și te aștept.

Trecu pe recepție și se adresă celor doi :

— Ei, domnilor, acum la treabă. Dați-mi pistolul și lanterna. Sper că nu vă mai temeți de mine ? Se sculă în picioare și merse înspre ușa grotei. Cei doi îi dădură obiectele cerute, nu fără reticențe.

Pericolul nu trecuse încă. Dacă R.05, care se mai învăluia încă într-un oarecare mister, le întinsese o cursă ?

Doctorul îl opri și-i spuse pe un ton răspicat :

— Nu ieșim de aici pînă nu ne lămurești complet.

R.05 privi spre radio-telefon al cărui bec roșu, care indica faptul că cineva vrea să-i vorbească, se aprinsese :

— Tăceți, R.01 vrea să-mi mai spună ceva !

CAPITOLUL VII

Situaţia devenise critică. Cei doi nu aveau altă alternativă decît să se supună lui R.05.

Cele cîteva dovezi date în sprijinul afirmaţiei că ar fi Mayambe stăteau în picioare. Cum rămînea însă cu faptul că negrul era acum alb şi păstra atît de bune relaţii cu şeful bandei ?

Vocea lui R.01 se auzi din nou, pe un ton destul de iritat :

— R.05, unde eşti ? De ce nu m-ai chemat încă din camera de comandă generală pe linia specială ? Ce faci ? Este ceva suspect în comportarea dumitale !

— Sînt pe drum, şefule, răspunse R.05, după ce mută maneta radio-telefonului pe emisie. Într-un minut am sosit ! Ascult !

— Grăbeşte-te ! Stai ! Treci mai întîi să vezi dacă mina subterană de uraniu şi-a încetat activitatea. Într-o jumătate de oră să fii în cabina de comandă generală ! Cînd ajungi acolo declanşează dispozitivul de sudare a tuturor uşilor, în afara celor pe care le ştii. Voi ordona să nu mai circule nimeni. Să înceteze toată activitatea. S-a schimbat programul. Operaţia „Terra nostra“ începe chiar astăzi !

Toate cele prin care trecuseră cei doi captivi le obosiseră în mod firesc nervii, astfel că vestea dată de R.01 îi cutremură, dacă acesta este cuvîntul cel mai potrivit.

Ordinul de a fi sudate toate uşile, în afară de „cele ştiute“, despre care ei nu aveau habar, startul operaţiei „Terra nostra“, adică bombardamentul cu asteroizi, însemnau o stare de alarmă generală, pe tot vulcanul. Deci toate şansele, toate speranţele de a mai scăpa, erau reduse la zero.

Primul lor gînd fu ca, înfruntînd orice primejdie, făcînd supremul sacrificiu, să împiedice dezlănţuirea

dezastrului. Dar cum ?

R.05 trecu pe emisie și vorbi :

— Am înțeles, voi face întocmai. Închise aparatul și se întoarse spre cei doi : Acum, haideți ! Să ne grăbim ! Dar, pentru Dumnezeu, nu mai mă suspectați atîta...

Doctorul se dădu un pas înapoi, temător.

— Nici nu ne gîndim. Pentru noi pericolul este acum total. Ce ai de gînd ?

— Adrian Georgescu, bunul meu prieten, cred că a sosit momentul să isprăvim. Eu sînt într-adevăr Mayambé, fostul tău coleg african de la Facultatea de medicină din București și care m-am albit ca să pot ajunge în această vizuină.

Inginerul avu din nou un acces de rîs nervos :

— Acum, iar o serie de povești ! Asta n-am mai auzit-o ! În fiecare clipă am senzația că sîntem ca „Alice în țara minunilor", dar asta-i „țara nebunilor" ! Și eu, după cîte-mi dau seama, sînt încă sănătos la cap.

Doctorul Georgescu își recăpătase însă calmul. Avu o străfulgerare în minte cînd îl auzise pe Mayambé că-i vorbise despre albirea pielii. Știa destul ca să poată întrerupe cascada de ironii a inginerului.

— Nu, Floriane, cred că are dreptate. Știu că fostul meu coleg Mayambe, lucra împreună cu unul dintre profesorii noștri la găsirea unui procedeu chimic pentru decolorarea pielii.

— Și, interveni Mayambé, am reușit.

Doctorul trecu atunci printr-un moment de panică, deoarece despre profesor nu mai auzise nimic.

— Și profesorul ?

— Profesorul, îi răspunse Mayambé, a dispărut într-o noapte de pe un aeroport european cînd trebuia să ia avionul pentru America de Sud. Îmi dădusem seama că pentru lupta noastră de eliberare, albirea pielii reprezenta un mijloc de a pătrunde nesuspectați în cercurile

conducătoare rasiste. Printr-un miracol am aflat de această bandă de revanșarzi și că profesorul este captivul lor. Eram albit, mi s-a confecționat o altă identitate — am să vă spun cum mă cheamă acum — și, după multe peripeții, am ajuns aici. Predecesorul meu nu mai prezenta încredere și fusese lichidat. După multe peripeții și dovezi de fidelitate și supunere oarbă, m-au primit în rîndurile lor.

— Da, confirmă doctorul, știu că experimentați o soluție eterică monobenzil-hidrochinonică ; și după cîte știu, hidrochinona este un obișnuit decolorant al pielii.

— Exact, soluția noastră am folosit-o experimental pe brațul unei paciente care avea o pată rămasă de la o arsură. După cîteva încercări, pata a dispărut. Profesorul mi-a cerut să repet experiențele.

— Și ?

— Și, cum nu mai aveam pe cine să încerc, și nu voiam să deconspir experiența „am încercat pe mine", timp de doi ani, pînă ce am devenit alb precum mă vedeți. Ei, acuma mă credeți ?

— Că ești Mayambé, te credem. Eu, ca medic, știu că este posibil, și-mi amintesc bine că lucrai cu profesorul la așa ceva. Mai știu că hidrochinona care, pe scară universală, este folosită la developarea clișeelor fotografice, combinată cu alcool servește la albitul pielii, dispariția pistruilor și la multe altele. Dar, este temporară. Pigmentația e pigmentație și își revine cu timpul. Cum este, cred, și cazul tău.

— Da, partea din corp acoperită de haine a început să se „bronzeze". Fața și brațele le tratez în continuare pe ascuns. Poftim, uitați-vă !

Mayambé își desfăcu în grabă halatul și cămașa lăsînd să i se vadă, cu toată lumina slabă, pielea pieptului care se arăta destul de negricioasă.

— Aveți, zise el, o dovadă în plus că nu vă mint. V-ați convins ?

Cînd își desfăcuse halatul ca să-i convingă pe cei doi de adevărul spuselor sale, lăsase să i se vadă la subțioară un ham în care se afla un pistol de o formă mai puțin obișnuită.

— Ți-am spus că te cred că ești Mayambe... dar nu știu cum ai evoluat. Vezi, ești secretarul monstrului... mîna lui dreaptă, zise doctorul și, arătînd cu mîna spre armă, adăugă : Cu pistolul obișnuit ne-ai amăgit doar ; văd că mai ai o altă armă.

R.05 avu un surîs amar.

— Este un pistol cu Laser. L-am sustras de la R.01. Cu el ucidea pe oricine nu-i executa ordinele imediat și fără comentarii. Că nu l-am folosit împotriva voastră este o altă dovadă de bună credință. În ceea ce privește evoluția mea, nu am făcut personal nimic rău. Din contra, de multe ori am avut mari necazuri cu R.01 pentru că m-am străduit să ameliorez soarta bieților captivi. Cînd a pus la punct procedeul cu extragerea uraniului din apa mării era dispus să-i lichideze pe cei din mină. Sperînd că voi putea face, pînă în cele din urmă ceva, în primul rînd să-l descopăr pe profesor, am reușit să-l conving să amîne măcelul. Aflasem și că profesorul a refuzat să lucreze pentru ei. Dar... văd că domnul inginer este încă bănuitor.

— Mi se pare totul neverosimil, răspunse inginerul, totuși pe jumătate convins.

— Bine, domnule inginer, te-aș întreba ceva.

— Întreabă-mă !

— Cum îți explici că ați putut rupe frînghia și că gura de aer care comunică cu marea era deschisă ? Dumneata nu crezi în minuni. Și bine faci. Dar nu cred că e tot atît de bine să duci bănuiala pînă la paroxism.

— Și ce legătură au aceste detalii cu dumneata ?

— Au. Eu am deschis, prin comandă automată, gura de aer pe care cele două ajutoare ale mele o închise-

seră la ordinul pe care l-am dat ca să-l asigur pe R.01 că vă asfixiez. În ceea ce privește frînghia...

— Eu m-am sforțat și am rupt-o singur, deși era la început foarte rigidă, se lăudă inginerul...

— Ei, asta ar fi fost o adevărată minune dacă eu, care auzisem în laborator că este vorba de fostul meu coleg, nu o tratam din loc în loc cu o substanță corozivă care, într-o jumătate de oră, v-a permis să vă eliberați...

Mayambe privi îngrijorat la ceasul electronic de mînă și își dădu seama că mai avea doar șapte minute pînă la ora fixată de R.01, oră la care trebuia să fie în cabina de comandă generală.

Deschise ușa grotei și se adresă celor doi :

— Ascultați-mă ! Veniți după mine ! Acum stați o clipă să deschid ușa care dă în coridorul ce duce spre cabina de comandă generală. Această ușă este pe ax central.

— Dar roboți nu mai sînt ? întrebă inginerul.

— Aici este doar un robot cu dispozitiv logic. Dacă o deschid spre dreapta, trage. Dacă o rotesc spre stînga, intră în așteptare 9 secunde. Veniți, mergeți de-a bușilea, nu vă ridicați în picioare.

Mayambe apăsă pe un buton aflat în partea stîngă a ușii. Placa metalică se roti spre stînga dar, în același moment, se auzi o rafală scurtă de pistol mitralieră. Nici unul nu fusese atins deoarece se aflau deja la pămînt.

— Ne-ai atras într-o cursă ! spuse inginerul scrîșnind din dinți.

— Păstrează-ți calmul, inginerule, îi răspunse Mayambe, dacă era o cursă, eu trebuia s-o încasez primul. Nu sînt chiar atît de cretin !

Pînă să se dumirească cei doi, din capul robotului începură să se vadă plutind cîțiva norișori vineții.

Stăpînindu-și greu mînia, Mayambe spuse în șoaptă

— Lovitura a fost pregătită împotriva mea. Le-a schimbat pistoalele laser cu arme de foc și, totodată, și comenzile. Un singur individ a făcut-o, știu cine este și mi-o va plăti. Un singur om cunoaște amănuntele astea. El este R.01. Acum, pericolul a trecut, i-am topit creierul cu pistolul meu laser.

Un nou fulger străveziu porni din mîna lui spre capul celui de-al doilea robot care era întors cu spatele.

Mayambé se ridică în picioare și, trecînd pe lîngă cei doi roboți care nu mai dădeau semne de „viață", se opri în fața unei uși și spuse :

— Rămîneți încă aici pînă vă spun eu. Trebuie să intru singur ca să îi împiedic pe cei trei din biroul blindat să ne mai poată face rău. Cifrul acestei uși se schimbă din oră în oră. Acum este șase fără un minut. Să mai așteptăm un minut. La șase fix este cosinus de 18. Îl știu pe dinafară.

Mayambé se apropie de ușă și cînd pe ecranul ceasului său apăru ora șase făcu operația necesară și ușa se deschise ca o ghilotină dispărînd prin pragul de sus.

Cabina în care intră în graba cea mai mare și împinse un anumit șaltăr era luminată ca ziua.

Zeci și zeci de butoane, manete și șaltăre se aflau pe peretele din stînga, fiecare avînd indicațiile respective, pe care Mayambé le cunoștea, în principiu, pe de rost.

Avînd în permanență în minte să lichideze banda lui R.01, după ce-l va găsi pe profesor, memorase, cu fiecare ocazie cînd acesta îl luase în cabina de comandă generală, obiectul principalelor comenzi.

În fapt, R.01 nu permitea nimănui, în afară de Mayambé, să intre aici, iar cifrul era sofisticat, astfel că operația deschiderii ușii să nu poată fi făcută decît cu anumite dificultăți.

Mayambé mai știa că nici unul dintre locuitorii vulcanului, care era liber să circule în anumite porțiuni ale acestuia, nu avea nici un pic de simpatie pentru cei trei șefi care purtau numerele conspirative de R.01, R.02 și R.03.

Pe R.04, monstrul îl lichidase în urma unei dispute în cursul căreia acesta ceruse eliberarea captivilor din mina de uraniu, după realizarea noului sistem de extragere din mare a prețiosului element radioactiv.

Astfel că, în prezent, în afară de el, Mayambé, nimeni nu mai cunoștea toate secretele vulcanului.

Toate, era prea mult spus. Mai rămăsese taina profesorului și comanda aprinderii simultane a explozibilului care era menit să arunce în aer vulcanul după efectuarea operației „Terra nostra", sau în caz de pericol de neînlăturat.

R.01 prevăzuse acest lucru, pentru a-și distruge opera criminală în situația în care ar fi fost descoperit și ar fi trebuit să fugă.

Mayambe știa asta dar înțelesese că R.01 nu-i va spune nimic în legătură cu explozibilul deoarece lăsase să se bănuie că avea de gînd să se salveze singur, sacrificînd, cu seninătate, restul oamenilor din vulcan.

Cu volumul la maximum, difuzoarele se porniră . să duduie lansînd vocea lui R.01 în care se simțea, în același timp, mînie și îngrijorare :

— Cîine, ai scăpat... ne sufocăm... ce faci ? Mi-ai tăiat aerul din biroul blindat...

Mayambé aprinse ecranul televiziunii cu circuit intern și-i văzu în birou pe cei trei agitîndu-se neputincioși, ca niște fiare căzute într-o groapă-capcană, așa cum vînează deseori băștinașii în jungla africană.

— Adriane, și dumneata, inginerule, puteți intra. Nu vă mai amenință nici un pericol.

Cei doi se ridicară în picioare și pătrunseră în cabină privind uluiți și nu fără admirație la diversitatea de instalații cu care era prevăzută această încăpere.

Din nou se auzi vocea lui R.01, de astă dată mai potolită și destul de conciliantă :

— R.05, nu te grăbi, că ai să regreți. Cred că ne putem înțelege...

— Imediat, domnule, pînă se termină sudarea ușii voastre, ca să putem sta de vorbă în liniște... Dar nu știu cum ne vom mai putea înțelege cînd ai vrut să scapi de mine... pentru asta m-ai trimis aici și ai schimbat comenzile și pistoalele roboților.

— Bănuiam de mult că faci un joc dublu... De fapt, n-am vrut să te omor ci doar să pun mîna pe tine... Gloanțele din pistoale sînt inofensive ; erau menite să te anestezieze doar, ca să te scoată din circulație... poți să verifici.

— Pentru asta nu era nevoie să faci ce ai făcut... Nu era greu să mă lichidezi.

— Am vrut să văd dacă mai ai complici... oprește sudarea ușii, fii înțelept !

— Nici nu mă gîndesc ! Trebuie să înțelegi că s-a terminat cu voi, să-ți fie clar. Dar cum ai bănuit că fac un joc dublu ?

— Cînd am văzut că mi-a dispărut pistolul cu laser de care nu știam decît noi amîndoi. La plecarea în grotă aveai doar o armă de foc de care nu te desparți niciodată. Cînd am văzut că mi-ai distrus cei doi roboți am înțeles că îmi ești dușman și că ai pistolul cu laser. Acum ești stăpîn pe situație, recunosc. Ușa biroului s-a sudat... spune-mi, ce vrei ?

— Dacă ești cuminte... spuse Mayambe, și nu poți să nu fii, ai să afli curînd.

— Lasă-ne aerul, imploră din nou R.01. Ne sufocăm. Vreau să-ți spun ceva... R.05, ascultă-mă !

— Bine, zise fără entuziasm R.05, te ascult, pentru că nu mai am ce pierde. Dar să nu mai încerci vreo șiretenie, că nu-ți mai merge... Ești în puterea noastră și nimeni dintre voi nu va mai deschide ușa biroului în care vă aflați și care acum a devenit o capcană de oțel... Și tu o știi cel mai bine.

Inginerul își schimbă în grabă locul, strigînd speriat :

— Mayambe, simt aer fierbinte dinspre peretele din dreapta !

— Ticălosul, spuse acesta îngrijorat, vrea să ne topească. Această cabină poate deveni, la comandă, un cuptor electric... dar bine că ușa este deschisă.

În acea clipă ușa de metal a cabinei căzu, închizînd ieșirea.

Doctorul se resemnă :

— După cîte am înțeles, nici el nu mai are vreo șansă.

— Da, nu-și pierdu umorul inginerul, nu asta ne încălzește, ce zici Mayambé ?

— Nu ne încălzește, nici nu ne consolează că vom fi incinerați. Situația este destul de tragică.

Inginerul privea între timp un șaltăr mijlociu de pe peretele din fund ; îl trase în jos, nu înainte ca să fi ridicat un altul care se afla în apropierea acestuia.

Lumina se stinse o fracțiune de secundă în lămpile principale și se aprinse imediat în alte lămpi și mai puternice.

Mayambé îl luă în brațe pe inginer și-l strînse cu multă căldură :

— Inginerule, ne-ai salvat ! Ai întrerupt curentul de la uzina obișnuită și ai pornit grupul electrogen care alimentează această cabină. Acum biroul blindat este izolat și R.01 nu mai poate da nici o comandă. Totul pornește de la noi și vom putea sta altfel de vorbă cu el. Noi îi mai putem vedea și auzi, ei nu vor reuși de-

cît să ne audă. Uite, am aprins sistemul video general prin care putem vedea tot ce se petrece în acest cuib de bandiți. Dar, spune-mi, cum de ți-a venit să umbli tocmai la șaltărele cele mai potrivite ?

Inginerul prinse curaj și se arătă foarte mîndru de isprava sa :

— Am învățat cînd eram mic alfabetul latin, iar la facultate semnele indicatoare internaționale legate de tot ce ține de meseria mea. Uite, aici scrie în trei limbi „Alimentare în caz de alarmă", și aici „Întrerupere generală" ; am citit și m-am conformat.

— Eu, deși eram la curent, mi-am pierdut cumpătul, zise Mayambe. Apoi, manevrînd tabloul de sub cele două șaltăre, vorbi în microfonul central după ce văzu că în biroul blindat se reaprinse lumina ;

— R.01, îți dau cinci minute de gîndire, fără să-ți promit nimic. Doar că ai de ales între a vă asfixia sau a fi incinerați, cum preferați. Să-mi spui unde se află profesorul căruia îi dăduseși numărul R.017.

— Și vrei asta gratis ? mormăi R.01.

— Da, gratis și peste cinci minute. Pînă atunci, liniște ! Acum, domnilor, le spuse Mayambe românilor, să ne ocupăm de captivii din mina de uraniu.

Se mută la alt microfon și vorbi cu glas liniștit :

— Atenție ! Mina de uraniu... opriți lucrul ! Urcați liniștiți pe scara rulantă de la ecluza a treia. Veți ajunge la un coridor luminat în mov. Nu încercați să vă scoateți căștile... știți că sînt sudate la gît... Folosiți liftul galben, urcați pe rînd, nu vă fie teamă, veți ajunge la poarta de pe platforma vulcanică dinspre sud-est. Este acoperită cu un strat subțire de apă. Rămîneți acolo liniștiți pînă intrăm în legătură cu primul vas. Vă dăm aer pînă veți ajunge pe puntea navei.

Închise microfonul prin care vorbise și apoi trecu la cel care avea legătură cu biroul blindat.

— R.01, au trectu cinci minute.

— Îți propun un tîrg, R.05... se milogi R.01.

— Eu nu-ți mai pot da nimic în schimb, cu atît mai mult cu cît nici tu nu poți oferi nimic.

— Vrei să mă asculți ?

— Credeam că scurtezi tu singur timpul de așteptare. Am și dat drumul la curent în rezistențele din pereții biroului vostru. Țin deocamdată tensiunea scăzută... Vrei să-mi spui unde este profesorul ?

— ...Ne înăbușim... aerul a devenit insuportabil...

Mayambe răsuci spre stînga, pînă la zero, o manetă.

— Poftim, am închis. Vă dau și mai mult aer. Vorbește !

— Profesorul trăiește...

— Minți !

R.01 începu să vorbească cu greutate, ca și cum ar fi citit o scrisoare al cărei text era dificil și prost caligrafiat :

— Ca să vezi că nu te mint, uite-te pe linia verde de sub ecranul circular ; există un buton cu o literă M majuscul, apasă pe ea... hai, apasă !

Un glas pe jumătate stins se făcu auzit :

— Ce mai vrei cu mine... ce mai vrei cu mine... de ce nu mă omori odată ?

Mayambe tresări :

— Glasul profesorului ! Canalie... unde l-ai ținut ascuns pînă acum ?

— Deci, vrei să discutăm ? se învioră R.01.

— Domnule profesor, mă auziți ?

— Nu te aude, interveni R.01. Există o altă comandă dar n-ai s-o afli dacă nu ne dai drumul. Și te-aș sfătui s-o faci cît mai repede. Într-o oră tot vulcanul va sări în aer.

— Amenințarea ta nu are nici un rost, nu mai mă poți șantaja.

— Nu este nici un șantaj, răspunse R.01. Ascultă-mă : există o rețea de explozibil de mare putere, așe-

zată de mine în tot vulcanul. Are o comandă centralizată într-un anumit loc pe care-l știu numai eu. Dispozitivul care dă această comandă se declanșează automat din douăzeci și patru în douăzeci și patru de ore dacă nu e reglat cu cel puțin cincisprezece minute înainte de termenul fixat. Peste o oră trebuie să-l vizitez. Ai de ales !

— Nu mă mai sperii, ți-am spus-o, rosti calm Mayambe. Am oprit curentul în întreg vulcanul. Nu mai funcționează decît generatorul cabinei de comandă.

— Dispozitivul despre care ți-am vorbit are alimentare proprie cu pile atomice. Ca să te convingi că există explozibil, desfă capacul stației de amplificare.

— Inginerule, zise Mayambe, deși cunosc existența explozibilului, desfă te rog, capacul stației, că nu este prins în șuruburi, ci doar în niște cleme speciale.

Inginerul îl privi mai întîi cu un oarecare reproș pe Mayambe, pentru detaliile tehnice inutile în legătură cu capacul, lucru care se vedea de la sine, și apoi desfăcu placa superioară a stației, lăsînd să se zărească mai multe calupuri de explozibil de mici proporții.

În acest timp Mayambe aprinse ecranul de televiziune a cărui cameră de luat vederi era cuplată cu un periscop.

Imaginea care apăru era tulbure, indicînd faptul că obiectivul se afla încă sub apă. Îl făcu să se ridice cam la un metru deasupra nivelului mării și, după ce desfăcu cele două mînere rabatabile, roti periscopul pînă cînd în imaginea de pe ecran apăru silueta unei nave.

Primul sări doctorul care scoase un strigăt de bucurie :

— Floriane, Floriane, privește, vasul nostru e aproape, foarte aproape !

Inginerul, care mai corecta încă stația de amplificare, se întoarse brusc și nu-i veni să-și creadă ochilor.

Intr-adevăr, mineralierul românesc „Drobeta" își mișca silueta familiară la cîteva mile depărtare. Plutea cu ancora de derivă într-o așteptare plină de înțelesuri pentru cei doi.

— Sîntem salvați ! exclamă doctorul.

— Nu încă, interveni Mayambe. N-am terminat încă, și se întoarse spre stativul pe care se afla microfonul ce făcea legătura cu biroul blindat.

— R.01, întreci măsura ! Spune-mi unde-i profesorul !

Cel interpelat era, după cum se vedea, la capătul puterilor, cu bărbia în piept. Auzindu-se chemat se învioră și răspunse :

— Singur nu-l vei găsi. Ascunzătoarea nu o știu decît cu iar ușa se deschide cu acest cifru. Bägă mîna în buzunar și scoase o fișă de carton pe care era scris cu cifre de o șchioapă un număr de ordinul sutelor de mii.

— Poftim, ți-l arăt, pentru că n-ai să-l poți memora și fiindcă implică, pentru a-l aplica, un calcul suplimentar complicat.

Inginerul privea ecranul dar, auzind și cele spuse de R.01, puse mîna pe crerionul de lîngă carnetul stației radio lîngă care se aflau întotdeauna asemenea obiecte, și scrise numărul arătat de monstru.

— Lasă-l în pace, zise el, am notat cifra, numai că e vorba de radical de 360.495 și asta necesită niște socoteli. Le voi face, însă asta cere timp. Așteaptă.

Mayambe surîse triumfător.

— Nu-i nevoie. Ai mașina electronică de calculat aici, sub husa verde. Servește-te !

Apoi, continuă la microfon :

— R.01, avem cifrul. Ai căzut în propria ta cursă. Trufia și prea marea ta încredere în tine te-au pierdut.

Inginerul scoase husa, branșă mașina de calculat și înscrise radical de 360.495.

— Iată rezultatul, Mayambe. Descurcă-te, spuse inginerul întinzîndu-i fila ruptă din bloc-notes.

Mayambé luă hîrtia și se asigură că ușa cabinei de comandă generală e branșată la sistemul electric al generatorului electric special.

— Ești mare, inginerule. Ne-ai salvat încă o dată. Alerg să-l caut pe profesor. Sînt două încăperi la ultimul nivel în care nu am fost niciodată. Grăbiți-vă ! În cel mult trei sferturi de oră se va produce explozia generală a vulcanului. Mergeți pe acest coridor și veți ajunge lîngă ieșirea din mina de uraniu. Ne întîlnim pe platforma unde i-am trimis pe cei de acolo. Așteptați-mă !

Inginerul, privind spre ecranul camerei de luat vederi periscopice, se adresă doctorului, în timp ce Mayambé dispăruse.

— Adriane... vasul nostru s-a apropiat de platforma vulcanică. Nu ne-au părăsit. Să intrăm în legătură.

În difuzorul stației se auziră diverse voci, în diferite limbi, care proveneau de la vasele ce pluteau în regiune.

Inginerul Florian Pintilie răsuci maneta de acord a postului pînă ajunse la lungimea de undă principală pe care recepționă vasul său.

— Atențiune ! Atențiune ! Aici inginerul Florian Pintilie... Eu și medicul Adrian Georgescu sîntem în viață... vedem vasul, nu părăsiți recepția... vă ascult.

O voce calmă cu un ușor ton de incertitudine se auzi în difuzor făcînd să bată mai tare inimile celor doi.

— Inginerul Florian Pintilie, te-am recepționat. Aici RYR 485, vorbește comandantul. Mă bucur că te aud. Am primit pînă acum zeci de mesaje de tot felul și nu mai știu ce să cred. Era vocea ta și nu prea. Unde sîn-

teți ?... Noi nu am renunțat să vă căutăm. Mă bucur că sînteți în viață.

— Da, tovarășe comandant, sînt eu într-adevăr. Văd vasul nostru printr-o cameră de luat vederi periscopică. Vă repet coordonatele : 39 grade și 24 minute latitudine sudică și 100 grade 07 minute longitudine vestică. Vom veni curînd pe o platformă vulcanică din apropiere, spre care înaintați. Pregătiți-vă să îmbarcați cîțiva zeci de oameni. Nu vă mirați că au pe cap niște căști ciudate. Grăbiți-vă ! Timpul este foarte scurt. Peste patruzeci de minute va trebui să ne îndepărtăm de acest punct. Trec pe recepție.

Glasul comandantului mineralierului se auzi din nou, de astă dată parcă mai sever :

— Am înțeles că vă aflați în mîna unor oameni extrem de periculoși. Nu pot expune vasul. Și așa ne-am întrerupt cursa grație deplinei înțelegeri a celor de acasă ; dar dacă nu este decît o nouă cursă ? Dacă sînt iar matrapazlîcuri de-ale celor de acolo ? Eu nu știu în ce situație te afli și cît vorbești de liber. Vreau o dovadă că ești într-adevăr dumneata. Ascultă-mă cu atenție : unde este cifrul stației de radio a navei ?

— În casa de fier din cabina alc cărei chei le avem eu și dumneavoastră.

— Perfect. Acesta e un răspuns pe care l-ar fi dat orice tehnician radio.

— M-ați întrebat, v-am răspuns.

— În ordine. În acest cifru am găsit un obiect care nu are nici o legătură cu comunicațiile radio ale navelor noastre comerciale. Ce este ? Răspunde !

— Vă rog să mă iertați că nu v-am spus-o mai devreme... este o fotografie a...

— A cui ?

— A fiicei dumneavoastră... a Marinei... Acum sînteți convins că sînt eu ?

— Da, m-ai convins. Dar pînă una alta am să te sancționez că ai introdus în cifrul marinei comerciale obiecte străine. Vă aștept.

Doctorul dădea justificate semne de nerăbdare.

— Vă arde de cumetrii, inginerule. Mai avem doar o jumătate de oră și nu văd cum o să mai poată ieși vasul nostru din zona exploziei.

Inginerul îl privi încruntat și apoi vorbi din nou în microfon :

— Atențiune, mineralierul „Drobeta", cu tovarășul comandant. Trec pe recepție.

— Te ascult, Pintilie, răsună vocea comandantului.

— Luați pe bord oamenii de pe platforma vulcanică și îndepărtați-vă cu toată viteza. Altfel expuneți vasul unei explozii nimicitoare. Ascult !

— Sîntem aproape gata cu îmbarcarea oamenilor. Cu tot regretul trebuie să ne îndepărtăm. Secundul Tomescu s-a oferit voluntar să rămînă într-o șalupă de salvare la trei mile distanță. Vă doresc noroc, băieți. Păstrați legătura radio cu el... La revedere ! Terminat !

Doctorul privi spre inginer cu un aer destul de încurcat :

— Floriane, spune-mi o glumă că nu prea am motive să fiu vesel. Nu mai avem decît cincisprezece minute și vasul, uite, se depărtează !

— Asta-i cea mai bună glumă. Ce o fi făcînd Mayambe ?

Drept răspuns, vocea acestuia răsună în difuzor pe un ton foarte vioi :

— Atențiune ! Cabina de comandă. Dragi prieteni, sînt fericit ! L-am găsit pe profesor. Nu mai are nici un rost să vă grăbiți. Îndreptați-vă spre ieșirea principală la care ajungeți mergînd drept pe coridorul lîngă care sînteți. Inginerule, simt că vrei să spui ceva. Ascultă-mă mai întîi și apoi veți vorbi prin microfonul din stînga. Deconectează șaltărul cu mîner în formă de litera T, să nu

avem surprize cu roboții. Da, știu, este șapte fără trei minute... dar nu mai are nici un rost să ne grăbim. Pe curînd. Terminat !

Inginerul trase șaltărul indicat și-l privi stupefiat pe doctor.

— Adriane, fostul tău coleg ori se ține de glume proaste, ori s-a pus la adăpost.

— Te îngrijorezi de pomană, inginerule, Mayambe este un om serios. Sînt convins că știe ce face. Haide !

Ieșiră amîndoi, ocolind „cadavrele" celor doi roboți și ajunseră la capătul coridorului galben.

— Ușa este închisă, doctore. Cred că vom rămîne aici să ținem companie roboților.

Doctorul înaintă pînă în fața ușii metalice care se deschise automat fiind comandată prin celulă fotoelectrică cu alimentare proprie la baterii.

— Ești de un pesimism îngrijorător, dragă Floriane, și după cît se pare, incurabil. Și... este ora șapte.

Pătrunseră într-un mic antreu în pereții căruia se aflau patru uși de diferite culori.

— Încotro ? zise inginerul cu o ironie greu stăpînită. Dăm cu banul...

Ușa de culoare roșie se ridică însă și în cadrul ei apăru Mayambe. În spatele lui se afla un om pe care doctorul îl recunoscu. Înaintă și îl îmbrățișă.

— Domnule profesor, mă bucur nespus ; sîntem chiar în „țara minunilor".

Mayambe așteptă cîteva clipe și interveni :

— Este ora 7.

— Și zece, completă inginerul. Și... explozia... a fost o minciună ?

— Din contra, un adevăr care mai prezintă încă foarte mult pericol. În una din cele două camere secrete l-am găsit pe profesor în starea în care-l vedeți. R.01 îl ținea încă prizonier sperînd că-l va mai putea convinge să lucreze pentru el. Domnul profesor i-ar fi fost

necesar fiind specialist în boala de care suferea monstrul : cînd l-a consultat prima dată i-a dat să înțeleagă că este afectat de o maladie incurabilă dar care poate fi ținută pe loc cu un anumit tratament. Vă voi da amănunte cu altă ocazie.

Pînă una, alta, nu pot să nu vă spun că este tatăl soției mele.

— Și cu explozia cum rămîne, continuă cu întrebările inginerul. De ce n-am sărit în aer ?

— Pentru că... nu m-ai lăsat să-ți spun. Uite, alături de locul unde se afla profesorul, mai era o cameră încuiată în care am intrat cu ajutorul aceluiași cifru...

— Și era camera mecanismului de declanșare a exploziei generale, îndrăzni inginerul. Și...

— Și am găsit un dispozitiv de comandă de la distanță pe care R.01 îl păstra pentru cazul în care voia să o șteargă singur. Am scos din funcție dispozitivul automat. Dar pierdem vremea. Să luăm legătura cu vasul vostru... cît mai repede.

Doctorul Adrian Georgescu interveni :

— Inutil, dragul meu prieten. Vasul a plecat. Nu-l puteam expune. Nu mai are rost, cum ai spus tu, să ne grăbim.

Mayambe lăsă disperat brațele în jos.

— Deci, totul a fost zadarnic.

— Nu zadarnic, interveni profesorul, cu noi va pieri și acest cuib de bandiți. Merită !

Inginerul luă din mîna lui Mayambe radio-telefonul și vorbi :

— Atențiune ! Atențiune ! Șalupa mineralierului „Drobeta" ! Tomescule, dacă mă auzi, răspunde-mi. Trec pe recepție.

Vocea secundului Tomescu răsună în difuzorul aparatului :

— Sînt la marginea platformei vulcanice. Vă aștept.

Cei patru se priviră uluiți.

— De ce te-ai apropiat ? Nu știai că ești în pericol de moarte ? îl dojeni inginerul.

— Cînd am văzut că era ora șapte și nici nu mă chemați, nici nu se produce explozia, am bănuit că nu mai e pericol. Terminat.

Cei patru — profesorul sprijinit de braț de Mayambe — se îndreptară spre scara rulantă care-i urcă pînă la platforma vulcanică acoperită cu o pînză subțire de apă. Ieșirea din cabina de la capătul scării se făcea printr-un turn care depășea cu cîțiva centimetri nivelul constant al apei. Cînd această ieșire nu era folosită, un capac etanș o acoperea la o telecomandă.

Soarele nu apusese încă dar se simțea că în curînd va coborî din nou în oceanul de unde răsărise în zori.

Nici unul din cei patru nu șovăi să calce în apa verzuie care le ajungea pînă mai sus de glezne.

Secundul Tomescu se ridicase în picioare în șalupa care se legăna ușor la marginea platformei și făcea cu mîinile semne de bun venit.

După ce se urcară, secundul Tomescu porni motorul șalupei și ea se desprinse lent de marginea platformei vulcanice care în curînd rămăsese ca o mare pată cu nuanțe incerte, sub mișcarea domoală a valurilor.

— Domnule Tomescu, rupse tăcerea Mayambe, cînd vom parcurge primele cincispreze mile, vă rog să-mi spuneți, că mai am de încheiat o socoteală.

Secundul Tomescu dădu afirmativ din cap, ambală și zise :

— Nava noastră staționează la circa 35 de mile, deci vă voi anunța cam la jumătatea drumului.

Mayambe puse pe genunchi valiza de culoare verde de care nu se despărțise de cînd apăruse cu profesorul în încăperea de la capătul scării rulante. Deschise capacul valizei lăsînd să se vadă un aparat ciudat, cu ma-

nete și butoane, avînd gravate sub ele semnele internaționale care arătau la ce folosesc, apoi trase în sus, din colțul din stînga, o antenă telescopică, și răsuci butonul potențiometrului ; becul roșu care se aprinsese în centrul aparatului arăta că dispozitivul funcționează.

Douăzeci de minute mai tîrziu, Tomescu după ce privi kilometrajul, încetini viteza șalupei și se întoarse spre Mayambe :

— Am depășit cincisprezece mile. Ce fac, opresc ?

— Nu, domnule, porniți spre nava dumneavoastră cu toată viteza. Și acum, domnule profesor și dragi prieteni, să terminăm cu „vulcanul răzbunării". Apăsă pe butonul cel mare de culoare neagră și într-o fracțiune de secundă dinspre direcția vulcanului se văzu o lumină orbitoare, iar pe locul unde apăruse crescu o ciupercă gigantică de fum.

Apoi, din mijlocul ciupercii răsări un jet roșiatic de lavă.

Pe orbitele lor, asteroizii continuau să se rotească liniștiți. Rachetele lui R.01, prevăzute cu dispozitive de autodistrugere, explodaseră odată cu nefasta vizuină de sub apă.

Vulcanul, stins probabil de milenii, era acum în plină activitate.